

אתגתא

בשבע 1081 | כ"ב בשבט תשפ"ד, 01.02.24

שהטוב ינצח

הוא הכך לאייקון של המלחמה כשתקע בשוכר לפני הכניסה לעזה, ולאחר שדמותו ההרצליאנית צולמה נשענת על מעקה מרכסת ברחובות שג'עייה ההרוסים. אבל סגן אלוף במילואים איתמר איתם עסוק דווקא בעומק הערכי שמאחורי המלחמה: מלחמתו של הרע המוחלט בטוב, שלדבריו חייב הפעם להפסיק לגמגם

// דביר עמר

מה מסתתר בשקי הקמח של הסיוע ההומניטרי לעזה?
דביר שרייבר

עפרה לקס מקדישה את יום האם לאימהות שעושות את הבלתי אפשרי



פרס #6
25,000 ₪
לחשבון הבנק!

אנחנו יודעים שהראש שלכם לא נמצא עכשיו
בהגרלות ופרסים, אבל הילדים של 'עזר מציון'
זקוקים מאוד לתרומות שמגיעות מהגרלת פרס
מציל חיים. אז אנחנו מזמינים אתכם להיכנס ולרכוש
קרטיסים, להציל חיים, ועל הדרך לזכות בפרסים.

השתתפו בהגרלה השנתית של 'עזר מציון'!

זוכים בפרסים!

מצילים חיים <

רוכשים קרטיסים <

למי יש עכשיו ראש

לפרסים?

למי שרוצה להציל חיים!

פרס #12

טיסה זוגית
לאפריקה!



*2236

לחוברת הפרסים המלאה
ולהשתתפות בהגרלה:
www.ami.org.il



ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

ותחזירנו לביתנו לשלום

השבוע לא התקיים שום דיון ציבורי על החזרה לגוש קטיף. רק הסתה נגד מי שמעז לחשוב על זה

1 ביום ראשון ראינו ב'פטריוטים' את אלישי בליקשטיין, מנהל קבוצת הפייסבוק "עם ישראל חוזר לעזה", על הכנס הגדול שהתקיים באותו ערב בבנייני האומה. בזמן שהוא דיבר הוקרנו צילומים מהאירוע וכך ראיתי שמלבד הנאומים היו גם ריקודים באולם. לא הייתה לי דרך להבחין באילו שירים מדובר, כי הצילומים היו רק כרקע, בלי קול, אבל זה עניין אותי, כי ראיתי שכולם רוקדים ושירים איוז שיר בהתלהבות גדולה ובהתרגשות. עמדתו אפילו לשאול את המוראין אם הוא יודע אולי איזה שיר מרומם ככה את האווירה שם. אבל אז חשבתי שאולי זו שאלה קצת איוזטרית. חברי הפאנל דנים איתו בסוגיית "היום שאחרי" ושאר עניינים מדיניים כבדי משקל כמו מה תאמר ארצות הברית, ואני שואל על שירים וריקודים?

מאוחר בלילה, כשהגעתי הביתה, הלכתי לחפש את ההקלטה המלאה של הכנס. התרגשתי לראות שהמארגנים בחרו באהרן רואל ללוות את הערב. אין מתאים ממנו. הרי הוא ניגן בגוש קטיף בערב הגירוש, ממש גר שם בימינו האחרונים של הגוש, הוא גם כתב כמה שירים על הקיץ ההוא. אחר כך הוא ליווה את המפונים בבתי המלון ברחבי הארץ, והנה עכשיו הוא מלווה אותם בתחילת הדרך חזרה הביתה. אהרן רואל פתח את הערב בשירו "את אחי אנוכי מבקש" ואז עבר לאחד השירים שליוו את תקופת המחאה - או ניסיונות המחאה - נגד הגירוש: "פדויי ה' ישובו ובאו ציון ברינה". אני זוכר איך שמעתי בפעם הראשונה את השיר הזה בכניסה לכלא מעשיהו, בעצרת למען שחרור הרב רחמים ניסימי, מייסד הגרעינים התורניים, שנשפט לשלושה חודשי מאסר (!) לאחר שהמטרה טענה שחסם כביש. וואו, עברו מאז כמעט 19 שנה, והנה אולי נזכה בקרוב לראות איך פדויי ה' ישובו.

2 והיו כמובן גם נאומים. לא רק של נציגי עוצמה יהודית והציונות הדתית, אלא גם של הליכוד ושל יהדות התורה. הקשבתי לנאום מלא האמונה של אליהו ליבמן, אביו הגיבור של אליקים (אליקים שלמה בן אבישג) שנחטף לעזה. צפיתי בקטעי הווידאו המרגשים מגוש קטיף אז והיום. באחד מהם מספר הרב איציק אמיני, שגר בגוש 25 שנה, איך עד היום, בכל נסיעה, כשהוא אומר תפילת הדרך ומגיע למילים "ותחזירו לביתנו לשלום" - הוא מכוון על חזרה אל הבית בגוש קטיף. בשיא הערב עלו על הבמה עשרות גברים, נשים וילדים קטנים, נציגים של גרעיני התיישבות של מאות משפחות שמוכנות, שמתחנכות, לחזור עכשיו לגוש קטיף. וברקע נשמע שיר ישן שכאילו נכתב לרגע הזה במיוחד: "שורו, הביטו וראו מה גדול היום הזה / אש יוקדת בחזו / והמחרשה שוב פולחת בשדה / את, מוכש, טוריה וקלשון / התלכדו בסערה / ונדליקה שוב את האדמה / בשלהבת ירוקה". במהרה בימינו אמן.

הלכתי לישון בתחושת רוממות. אולי הלילה נעשה הצעד הראשון והקטן של התיקון לפשע הגדול. הרי אחרי טבח שמחת תורה כל כך הרבה ישראלים הבינו שאם אריאל שרון לא היה הורס את גוש קטיף - היה נחסך דם רב של אזרחים וחייילים, שנרצחו על ידי מחבלי החמאס שהגיוחו מתוך עיר הטרור שנבנתה מעל ומתחת לאדמה מאז שיצאנו משם. הרי גם בקיבוצי העוטף דורשים עכשיו "נוף לים". אפרופו אריאל שרון: לפני כמה ימים, ב' בשבט, מלאו עשר שנים לפטירתו. בדרך כלל תאריך עגול כזה שמציין פטירה של ראש ממשלה, בוודאי דמות כה מרתקת, מלווה בשורת אירועים, כתבות על המורשת, ערבי עיון וטקסי זיכרון. לא במקרה של שרון. לא ראיתי שום מודעה או אירוע ציבורי שצינו את התאריך. מצד שני, קשה לומר שלא עסקו במורשתו... כל דיווח על עוד מנהרה שהתגלתה בעזה, כל כתבה על משגרי קאסם שנתפסו וכל התראת צבע אדום הם תזכורת, בפריים־טיים, למורשת שרון.

3 למחרת בבוקר התעוררתי לסערה תקשורתית שעסקה בעיקר בנושא האוטורי שהתביישתי לשאול עליו: המוזיקה באירוע. אני רוצה להקדים ולומר שיש בהחלט מקום לדיון רציני בשאלה מתי ואיך נכון לקדם את הנושא החשוב של חזרה לגוש קטיף באופן המדויק ביותר. אני גם קשוב לקולות שאומרים שלא נכון לעשות את זה בזמן מלחמה. אנב, יש לי מה לענות להם. אבל עזבו, לא התקיים בכלל דיון כזה. לא התקיים גם דיון אחר. התקיים רק קמפיין שמטרתו



אחת: להפוך את מי שחולם לחזור לגוש קטיף להזוי. את מטורללי אנוכי מבקש.

נתחיל במסגור של האירוע כולו: בכנס שארגנו תנועת 'נחלה' וראש המועצה האזורית שומרון יוסי דגן, השתתפו כאמור נציגי ציבור רבים ומגוונים, אבל מכולם, בעמוד הראשון של ידיעות אחרונות התפרסמה תמונה של השירים בן גביר וקרעי רוקדים. והכותרת הראשית של העיתון: "כנס הטרנספר". למה לכנות ככה אירוע שהוגדר בפרסומים "כנס לניצחון ישראל - התיישבות מביאה ביטחון, חוזרים לחבל עזה וצפון השומרון", אג'דה שיש לה תמיכה די רחבה בחברה הישראלית מאז טבח שמחת תורה? ובכן, הנה ההסבר בכותרת המשנה: "כמה מהנוכחים קראו 'טרנספר' והשר בן גביר חיזק 'לעודד מרצון שילכו מכאן'". זהו. כנס הטרנספר.

בעמוד הראשון של העיתון פורסמו שני מאמרים. הראשון של רון בן ישי תחת הכותרת "תחמושת להאג". כן, ברור, הרי שופטי האג היו בעדנו עד שבא הכנס הזה והרס הכול. אבל שוב, אין כאן דיון ענייני בכלל. אף אחד כמעט לא דיבר לא על ביטחון ולא על התיישבות. "אלה אנשים רעים", כתב נחום ברנע, "אנחנו מרמים את עצמנו כאשר אנחנו מניחים שיש מאחורי כל הסקנדלים שהם מחוללים שיקול רצינולי, מזימה אפלה שבקצה שלה יש תמורה, כבוד, כוח או כסף. לפעמים זה סתם רוע". אין ספק, אבחנה מדויקת. הסתכלתי על איציק אמיני, אליהו ליבמן, אהרן רואל, על בני הנוער שרקדו שם, וזה מה שראיתי: אנשים רעים.

4 ואז הגיע המפלג והמסית הגדול ביותר - יאיר לפיד. לדעתי הוא כבר עקף מזמן את אבא שלו. "כנס החזרה לעזה שהיה אתמול בירושלים", אמר לפיד בישיבת הסיעה שלו. "היה מופע משיחי, הזוי, מנותק... הלוחמים שלנו בעזה קופאים - והם רוקדים. מאות אלפי משפחות במדינה יושבות בשבעה - והם רוקדים. עשרות משפחות במדינה יושבות בשבעה - והם רוקדים. אין גבול לעזות הפנים, אה? זה פשוט מדהים. 'הלוחמים שלנו בעזה קופאים - והם רוקדים'. אתה רציני? אתה הרי יודע טוב מאוד שאין אדם שהשתתף באירוע הזה בבנייני האומה שאין לו קרוב מדרגה ראשונה שנלחם בעזה, אם לא כמה. שאין אדם אחד באולם הזה שלא איבד קרוב משפחה או לפחות חבר ליישוב או לישיבה בחודשים האחרונים. אין שם איש או אישה שלא בכו בלוויה. שלא הלכו לשבעה. אם לא לכמה. אז למה אתה מסית נגדם ככה, כאילו יש את 'הלוחמים שלנו' ויש את ה'הם' שמרקדים על הדם? והוא המשיך: "אל תטעו לרגע. הסיבה שהם רוצים לחזור לעזה היא לא ביטחון. האנשים האלה מעולם לא הביאו ולעולם לא יביאו ביטחון למדינת ישראל. הם רוצים לחזור לשם כי הם משיחים. כי הם חושבים שכן גביר ואורית סטרוק הם שליחיו של משיח בן דוד עלי אדמות. הם אומרים 'זה יתרום לביטחון' מפני שהם חושבים שאנחנו מטוטטמים וזה ישכנע אותנו... מבחינתם כל אלה שנלחמים עכשיו בעזה הם חמורו של משיח, כל אלה שימותו בגלל ההזיות שלהם הם חמוריו של משיח". לא, זה לא ייאמן. הציונות הדתית מאבדת את טובי בניה יום אחרי יום בקרבות, הרבה מעבר למשקלה באוכלוסייה, ובה בשעה לפיד מסית נגדה, בהשראת התיאוריה האנטישמית המקושקשת ההיא משנות התשעים. כאילו היהודי הדתי רק רוצה "לרכוב" על החילוני ועל הכסף שלו. ושימו לב: לא היהודי החרדי, כן? הציוני־דתי!

5 עוד יום עובר, והתקשורת ממשיכה. תחת הכותרת "סערת כנס הטרנספר" מתפרסמים בידיעות אחרונות עוד ועוד טורים שאומרים אותו דבר: הזויים, משיחיים, רוקדים על הדם. סימה קדמון כותבת שהכנס היה "בושה" ש"ביותר את ישראל", וכל זה "כשבחבי המדינה יש כ־200 אלף פליטים שנעקרו מבתיהם בדרום ובצפון ואין שום פתרון למצוקתם". הרשו לי רגע להתמקד בכאב שלה על הפליטים שנעקרו מבתיהם. לפני כמעט 19 שנה, באותו עיתון, כתבה אותה קדמון, על פליטים אחרים שנעקרו מבתיהם, מגורשי גוש קטיף: "מהיום בבוקר צריך ליבנו להיות גס במראות שמגיעים אלינו מחבל עזה, צריכות דמעותינו להתייבש נוכח צער המפונים. מי שמאמין שליבם נקרע רק על הפרידה מחבלי ארץ - לא מבין. אותם אנשים המבוצרים ברצועה ומבזים את חוקי המדינה בוכים על כך שהחוקים השתנו. על כך שמישהו שם קץ לבלעדיות שלהם. שפתאום, אחרי למעלה מ-35 שנה שהם, אדוני הארץ, מכופפים ממשלות, קמה פתאום ממשלה ואמרה 'די'. מדהים איך כבר אז היא קראה למגור התורם והאידיאליסטי שנענה לאתגר של ישוב ארץ ישראל 'אדוני הארץ'. וכבר אז היא וחבריה ניסו לטעון שאין שום אידאולוגיה אמיתית מאחורי ההתיישבות, או אפילו כאב אמיתי מאחורי העקירה. 'צר לנו, תושבי חבל עזה, אבל נגמרו לנו הדמעות... עכשיו הגיעו השנים שלנו. יש לנו מספיק דברים לבכות עליהם, גם בלי הפרובוקציות שלכם'. באותם ימים נוראים, כותב אחר באותו עיתון, יאיר לפיד שמו, פרסם כידוע טור דומה שבו הוא מסביר שהמניע להתנתקות הוא לא שאיפה להסדר שלום כזה או אחר, אלא כדי ללמד את 'חברת המתנחלים שיעור בצניעות'.

כבר שנים אני חושב שהמדינה צריכה לערוך מעמד בקשת מחילה המוני מתושבי גוש קטיף הצדיקים. פשוט לעמוד ולהגיד סליחה בפני האנשים היקרים האלה, שביום שבו גורשו מביתם, שמחו לאידם וכתבו עליהם בעיתון "נגמרו לנו הדמעות". זה אפילו לא קשור לדעות פוליטיות, זו אנושיות פשוטה.

6 אבל בכנות, מה שהכי שבר לי את הלב השבוע זה לא מתקפת השטנה וההסתה מאותה תקשורת, שעוד הרבה לפני ההתנתקות, עוד בימי אוסלו המופקרים, הפכה את הימין למשיחי, סחטני והזוי, בעוד ערפאת ומחבליו הם התקווה לשלום. כל כך הרבה שנים וכל כך הרבה נפגעים שילמה מדינת ישראל על תפיסת העולם הזאת. מהאוטובוסים המתפוצצים בשנות התשעים ועד הטבח בקיבוצי העוטף, והנה הם ממשיכים באותה שיטה: להפוך את מי שרוצה ביטחון להזוי, לרשע, למרקד על הדם. מה שבאמת מייאש אותי הוא לראות איך הקמפיין הזה עובד על הקורבן. איך עדיין בציונות הדתית יש אנשים שחושבים שתפקידנו הוא לעשות חשבון נפש. ביום השלישי לקמפיין, לא התפרסם בידיעות אחרונות טור נוסף משמאל. כבר לא היה צורך. ספק טור של איש הימין פנחס ולרשטיין, מנכ"ל מועצת יש"ע לשעבר. ספק אם יש בעשרות השנים האחרונות יהודים שיש להם זכויות על בניין הארץ כמו שיש לולרשטיין. באמת, קטונתי. אבל גם קטונתי מלהבחין למה הוא כתב כך: "הכנס והקריאה לחזור עכשיו לגוש קטיף וליישב את רצועת עזה מוכיחים שלא למדנו כלום מהפילוג הנורא... לכן, במקום להניח שהעד השני הוא האשם בפילוג, אני קורא למחנה שלי פנימה - אל לנו לפלג את העם בעת הזאת".

ושוב, אפשר לדון ולהתווכח איך לערוך כנסים ימניים ומה לעשות בהם. אבל השבוע לא היה דיון. רק קמפיין אלים להשתקת הדיון, להפיכת הדעה הזאת - שרבים בעם שותפים לה כרגע - ללא לגיטימית, להזויה (כאילו שלהקים שם מדינה פלשתינית זה לא הרבה יותר הזוי). אני לא יודע כמה הדיבורים הנבזים של לפיד, או הטורים המסיתים של סימה קדמון ונחום ברנע, משפיעים על מה שנשאר מהשמאל אחרי טבח שמחת תורה. אבל עלינו הם משפיעים. יש במגור כאלה שאשכרה השתכנעו שאנחנו "אנשים רעים". ועכשיו במקום להתחבר אל העם הם שואפים לרצות אליטות תקשורתיות מזדקנות. עם הנצח מפחד מכמה עיתונאי שמאל.

אחים יקרים, הם אומרים לנו, אל לכם לפלג את העם. תפסיקו להשמיע את דעתכם, בענייני גוש קטיף ובכלל. אל תשירו, אל תרקדו. גם אתה, אליהו ליבמן. תהיה בשקט. קדימה, חברים. לקפל את הכנס המפלג ולפנות את כפר מימון, אה, את בנייני האומה. סימה ונחום לא מרשים. ●



במחיר
בנייה

במעלה
לבונה

1,430,000 ש"ח



דירות
אחרונות





ניצחונה של ניקי טראמפ

בטור שפורסם כאן לפני שבועיים סיפרתי לכם אודות ביקורי המסעיר בבית הדין בהאג, אך לצערי התגובות של הקוראים נעו בין חוסר אמון לביטול המנוי לעיתון. לא היה מוגזם לומר שהדבר יצר שבר ביני ובין הקוראים, שהרי אם אין בינינו אמון, מה יש בינינו?

לכן כשהעורכת ביקשה ממני השבוע לטוס לארצות הברית כדי לסקר את המרוץ הרפובליקני, הודעתי לה שעדיף שתשלח משהו שהציבור יאמין לו.

"תבקשי מעמנואל שייסע, אני בטוח שהוא יוכל לעשות מטעמים ממה שישמע שם", הפציתי.

"עמנואל ביקש שלא תזכיר אותו בטור שלך אף פעם", ענתה העורכת בקרירות.

"אז תשלחי את עפרה. נו, בואי לא ניתפס עכשיו לקטנות, העיקר שאני אשאר בארץ ואמשיך לספר על הילדים שלי סיפורים מופרכים שמשום מה דווקא בהם אף אחד לא מפקפק". אבל ממש כמו משה רבנו, התחננתי שלי לא הועילו והעורכת התעקשה שאני האיש המתאים למשימה. וכך, אחרי 24 שעות, מצאתי את עצמי מחוץ לנמל התעופה ניוארק, ממתין למונית יחד עם חבורה של שלושה גברים ושלוש נשים שהחזיקו מטרייה תוך שהם מזנקים לתוך מזרקה סמוכה.

"אנחנו חברים", הם הציגו את עצמם, "אנחנו יפים, ציניים ומצחיקים".

"כולם גם לבנים", ציינתי.

"טוב, אנחנו חברים משנות התשעים", הם התנצלו והלכו לשתות קפה ולא לעבוד אף פעם.

עכשיו קצת רקע על המרוץ הרפובליקני. לפני שניגשים לבחירות הכלליות באמריקה, כל מפלגה בוחרת את הנציג שלה בהליך ארוך ומפרך שגורם לך לתהות אם לא עדיף פשוט לתת את המפתחות של ארצות הברית לאייתוללה ח'מינאי וזהו.

בצד הדמוקרטי של המפה המועמד יהיה ככל הנראה הנשיא ג'ו ביידן, אדם שגורם לכולנו להרגיש רע עם זה ששמנו את סבא בבית האבות מונטיפיורי. סוף סוף אדם בגילו עוד יכול לעמוד בראש איזו מעצמה.

בצד הרפובליקני של המפה עומד דונלד טראמפ, אדם שבעבר נתן לכולנו תחושה של משיח אבל בהווה עושה קולות של חמור לבן. (תודו שזו השוואה מבריקה, בטח בהינתן העובדה שהחמור הוא סמלה של המפלגה הרפובליקנית). (אגב, החמור הוא דווקא סמלה של המפלגה הדמוקרטית. אבל אם לא ידעתם את זה לפני קריאת הסוגריים הנוכחיים אני מבקש להמשיך לחשוב שאני גאון).

בקיצור, טראמפ מוביל בסקרים על כל המתחרים הרפובליקנים האחרים, ובפער.

אחרי הניצחונות הראשונים שלו באיווה ובניו המפשייר לא נשאר לו למעשה מתחרים מלבד ניקי היילי, המושלת לשעבר של דרום קרוליינה ואוהדת ישראל גדולה.

אחת הבעיות של היילי היא העובדה שטראמפ, בחוכמתו, פשוט לא סופר אותה. הוא מסרב להגיע לעימותים ובכך משדר לציבור המצביעים שהיא פשוט לא ברמתו. ניקי היילי הפצירה בטראמפ "להפסיק להיות פחדן ולבוא לעימות". טראמפ בתגובה אמר, ואני מצטט: "יש לה מוח של ציפור". פתאום הפוליטיקה הישראלית נראית כמו ארמון בקינגהאם.

מפה לשם ניקי החליטה בצעד נואש לקיים עימות ויהי מה, ואם טראמפ לא מוכן להתעמת, אז היא תתעמת עם עצמה בלעדיו. אירוע שבאופן טבעי משך אליו אינספור עיתונאים מרחבי העולם.

אני נכנס לאולם העימותים חצי שעה לפני תחילת האירוע כדי להתמקם ולאסוף רשמים מאזרחים בקהל. לידי מתיישב בחור חביב בשם אורוקו סאקי, אמריקאי ממוצא יפני. אורוקו

הוא טיפוס מעניין. בצעירותו למד נינג'וטסו ביפן, עד שעבר לארצות הברית והקים ארגון נינג'ה משלו בשם "שבט הרגל". במשך היום הוא מכשיר חניכים חדשים ובזמנו הפנוי הוא מחפש נקמה בעכברוש גדול שמתגורר בביתו.

"אני התגשמות החלום האמריקאי", הוא אומר בגאווה ואני נאלץ להסכים, "אגב, אם אתה רואה פה צב ענקי בשם דונטלו תמסור לו שאני אמצע אותנו גם אם זה יהיה הדבר האחרון שאני אעשה".

"בסדר גמור", אני מסכים, "אבל מה דעתך על ניקי היילי?" אני שואל.

"אני תומך גדול של טראמפ", הוא לא מפתיע, "הגיע הזמן שהמדינה שלנו תחזור להיות מעצמה עולמית ושתופעות כמו מיסוי גבוה ומוטציות חובבות פיצה ייעלמו מן העולם".

אני לא יכול שלא לתהות האם האג'נדה של סאקי אכן משקפת את רצונו של המצביע הקלאסי, אבל לפני שאני מספיק לשאול אותו על כך ניקי היילי עולה לבמה לקול תשואות הקהל.

"אני לא פורשת מהמרוץ הזה!" היא פותחת באמירה חזקה שמשקפת הווה אמינא בעייתית, "אני מאמינה שאני יכולה להביא את המדינה שלנו לשגשוג כלכלי, לעוצמה בין לאומית ולחוסן חברתי".

היא מסיימת את נאום הפתיחה ואז עוברת לפודיום השני ומניחה על עצמה פאה בלונדינית. "אני דונלד טראמפ ואני מעליב אנשים כי אני חסר ביטחון או כישורים", היא צורחת בחיקוי לא רע בכלל.

"זה המנהיג שלי", סאקי מוחה דמעה, "תראה איך הוא מכניס לה".

ניקי בינתיים מסירה את הפאה וחוזרת לפודיום הראשון כדי להעביר את השרביט לעיתונאים שמבקשים לשאול שאלות. אובייסלי, אני קופץ על המציאה.

"האם את אותה ניקי מסתורית מהמתכונים באינטרנט, ניקי ב?" אני שואל את מה שכולנו חושבים.

"אני לא יודעת מי זו ניקי ב, אבל זו לא אני", היא מאשרת. "נו, זה בדיוק מה שניקי ב הייתה אומרת..." אני לא מוותר,

"מה אני יכול להכין לילד שלא אוהב ירקות בשגרה?" ניקי נאנחת, עוברת לפודיום השני ומניחה את הפאה.

"הילד שלך גרוע ואתה מכוער", היא עונה כטראמפ וסותמת לי את הפה. סאקי מבסוט.

"אפריל אוניל, חדשות ערוץ 16" צועקת עיתונאית ג'ינג'יט מהצד האחר של האולם והמזג של סאקי משתנה לחלוטין, "איך את מסבירה את העובדה שאפילו בדרום קרוליינה, שבה שימשת כמושל, את מפסידה?"

"אני מפגרת בסקרים רק בכמה אחוזים בודדים, בגבולות הטעות הסטטיסטית", מסבירה היילי.

"את בעצמך טעות סטטיסטית", היא רצה לענות לעצמה מהפודיום השני והקהל מתחיל להשתגע.

חולפות ארבעים דקות ועושה רושם שהיילי התאהבה ברטוריקה הטראמפית והיא כעת מבלה את כל זמנה בפודיום השני, חבושה בפאה ומעליבה כל מה שזו.

"המטבח האיטלקי הוא אובייסד!" היא צורחת לקול שאגות הקהל, "פיצה, פסטות, הכול חלבי! מה עם איזו פרגיט?"

הקהל משולהב ומועמדו של טראמפ נראית בטוחה מתמיד.

בשלב הזה אני מחליט שראיתי מספיק מהאמריקאים המשוגעים הללו ושהגיע הזמן לחזור הביתה. בדרכי החוצה אני פוגש את אחד החברים מהמזרקה.

"למה אתה לא יחד עם שאר החברים שלך?" אני שואל. "אנחנו בהפסקה", הוא עונה לי.

● שקרן



ההצלחה של טראמפ מוכיחה שזה שאתה גבר לבן ועשיר לא אומר שאתה לא יכול להגיע הכי רחוק שאפשר

אני בדרך כלל שונא אקפלה, אבל אני בשנת אבל אז שמתי לי ברכב פלייליסט של שירים ווקאליים. היה שם שיר אחד שאהבתי במיוחד. ניסיתי להבין מה בו היה מרגש כל כך ואז הבנתי שזה היה הפסנתר

סבתא בישראל דיסה נתנה לשמעון הצדיק הוא אמר שלושה דברים

סיפרו לי שפיתחו אפליקציה שיכולה לגרום לתמונה ישנה של סבא רבא שלי לזוז, עכשיו רק נשאר לפתח אפליקציה שגורמת לילד בן שנתיים לשבת רגע בשקט ואנחנו מסודרים

קוראים לציבור להשתתף בהכגנת מחאה



אונרטה
الأمم المتحدة

ירושלמים

לא

תהיה עזרה

יום שני הקרוב | כ"ו שבט | 5.2
מתחם אונר"א בירושלים

רחוב זלמן שרגאי, מעלות דפנה | בשעה 19:00

ביוזמת יו"ר סיעת 'מאוחדים' בירושלים וסגן ראש העיר אריה קינג
שמוביל את המאבק נגד המשך פעילות אונר"א בירושלים



ירושלמים
בטוחים ומאוחדים
אריה קינג



חפשו מאוחדים עם אריה קינג



דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

שלא תיטעו

מי היה יכול לדעת שירד גשם בחורף, שמה שנכנס לעזה זה לא רק קמח ושעצים עלולים לגרום למלחמת עולם שלישית

צילום: חיים גולדברג פלאש 90



לא מתעסקים בפוליטיקה, רק בקמח. משאיות הסיוע לעזה

קצת אחרי מחלף אשדוד עמדו שני חיילים וסימנו למשאית לעצור. הנהג ירד לשוליים, דומם את המנוע ויצא אליהם. "בוקר טוב", אמר באנגלית אחד החיילים, גוף בלונדיני עם עיניים כחולות, "איבדת את השיירה?" הנהג הביט בתמיהה בשני החיילים. היו להם מדים כחלחלים בהירים, מגוהצים מאוד וממש לא של צה"ל. "איזו שיירה?" שאל הנהג. "של המשאיות עם הקמח". "אין לי במשאית קמח". "ברור", אמר הגוף, "הקמח הוא רק שם קוד כדי שאפשר יהיה להגדיר אותו כציוד הומניטרי. אז מה אתה מוביל תחת שם הקוד קמח?" "שתילים", אמר הנהג, "ובתעודת המשלוח שלי לא כתוב שום דבר לגבי קמח". שני החיילים החליפו ביניהם כמה משפטים בשפה סקנדינבית כלשהי. "בשביל מה שולחים שתילים לעזה?" שאל החייל השני, שהיה גבוה ובעל בלורית מסורקת בקפידה. "לא אמרתי שאני לוקח אותם לעזה". הגבוה קימט את מצחו בחשדנות. "איזו סיבה יש למשאית לנסוע פה אם לא כדי להעביר לעזה ציוד מיליטרי?" "הומניטרי", לחש לו הגוף. "ברור, הומניטרי", תיקן את עצמו הגבוה, "הדבר היחיד שחשוב עכשיו הוא להעביר בדחיפות אספקה טרייה למחבלים". "לאומללים", לחש בעצבנות הגוף. "זה מה שאמרת", כעס הגבוה, "בשביל מה הם צריכים עכשיו טילים?" "שתילים!" "מה אמרתי?" "טילים!" "טוב, אז נעביר להם טילים".

כבר לא אונר"א

"רבותי", אמר הנהג, "יש כאן אי הבנה. אני לא נוסע לעזה, אני מוביל שתילים לנטיעות ט"ו בשבט". שני החיילים הביטו זה בזה במבט של טעות מצערת. "כן, ט"ו בשבט באמת היה בשבוע שעבר", הודה הנהג, "אבל דחו את הנטיעות בגלל הגשם, והשבוע עוד פעם דחו כי שוב ירד גשם. מי היה יכול לחזות מראש שט"ו בשבט יצא בחורף ודווקא אז ירד גשם?" "מה זה הדבר המוזר הזה שאמרת עכשיו?" "מה, גשם?" "לא, זה עם הדובי". "דובי?" "דובי שבט. מה זה?" "ט"ו בשבט זה, כאילו..." פתאום נפל לו האסימון לגבי המדים היותר מדי מגוהצים שלהם, רגע, בעצם מי אתם? "אנחנו אונר"א", אמר הגבוה בגאווה. "היינו אונר"א", דרך לו הגוף על הרגל, "עכשיו אנחנו כבר לא". "אז מה אתם עכשיו?" "אונרע". הנהג שתק וחיוכה לפאנץ'. הוא לא הגיע. "לא הבנתי", הוא אמר, "מה ההבדל בין אונר לאונרע?" "הו, הבדל גדול", אמר הגוף, "אונר"א עזרו לחמאס, הסליקו נשק, השתתפו בטבח והחביאו חטופים". "ואונרע?"

"השקים, הארגזים, המכולות, הכול מלא בקמח, רק קמח, אפילו אם זה לא קמח. הפירות היבשים שאנחנו מספקים לתושבי עזה? מקומחים האבוקדו? קמחי. גם התפוחים קמחיים, והרימונים, המוקשים, הרחפנים, הקליעים, הכול מגיע מקומח כדי שלא יראו מה מכניסים לעזתים המסכנים מתחת לקמח"

"סתם רעים". "אני לא מבין. מדינות האיחוד האירופי לא הודיעו שהן מקפידות את הסיוע לאונר"א?" "כן, בוודאי", אישר הגוף באדיבות, "אצלנו באירופה הכול קופא בחורף". "אבל אל תדאג, לקראת האביב יפשירו הכול", אמר הגבוה וחטף מהגוף דריכה על הרגל השנייה. "בכל מקרה", אמר הגוף, "אנחנו לא אונר"א, אנחנו אונרע ואנחנו לא מתעסקים בפוליטיקה, רק בקמח". "בטח", צחק הגבוה, "כשם קוד". "לא, לא", סימן לו הגוף שיסתום את הפה, "קמח לשם קמח. השקים, הארגזים, המכולות, הכול מלא בקמח, רק קמח, אפילו אם זה לא קמח. הפירות היבשים שאנחנו מספקים לתושבי עזה? מקומחים. האבוקדו? קמחי. גם התפוחים קמחיים, והרימונים, המוקשים, הרחפנים, הקליעים, הכול מגיע מקומח כדי שלא יראו מה מכניסים לעזתים המסכנים מתחת לקמח". "קמח שמם", סיכם הנהג וניגש בחזרה אל המשאית.

זורים קמח בעיני הציבור

"לאן נראה לך שאתה הולך?" חסם אותו הגבוה. "יש לי עבודה. צריך להעביר את השתילים". "צר לי", אמר הגוף, "השתילים מוחרמים". "למה?" "כי הם לא קמח. ואנחנו מכירים אתכם, אתם תיטעו את השתילים האלה בעזה ותקימו שם התנחלויות". "אתה אומר את זה כאילו זה משהו רע". "אנחנו צריכים להסגיר אותך עכשיו להאג, אתה יודע", אמר הגבוה. "על מה בדיוק?" שאל הנהג. "על רצח עם באמצעות עצים", אמר הגבוה. "וחבלה חמורה בסיוע הומניטרי", הוסיף הגוף. "ועל זה שאמרת יימח שמם", ירק הגבוה. "אמרתי קמח שמם", התגונן הנהג. "עוד יותר גרוע". "נראה לכם שייטנו לי להכניס את השתילים האלה לעזה?" התמרמר הנהג, "אני לוקח אותם לנטיעות בנגב". "אסור בנגב", אמר הגוף, "זו אדמה של הבדואים". "טוב, אז בגליל". "בגליל העצים מפריעים לחיזבאללה לטווח. וגם על יו"ש כמוזן אין מה לדבר, שלא תטעו". "אז איפה כן מותר לנו לנטוע?" "כמו שאמרתי, אל תיטעו. זה מעשה פרובוקטיבי שעלול להבעיר את המזרח התיכון, להצית מלחמה עולמית ולחבל בסיכויי המפלגה הדמוקרטית לנצח בבחירות בארצות הברית". "נטיעה של עצים זו פרובוקציה?!" "בוודאי", אמר הגוף, "זה עלול להתפרש כהצהרה שלכם כאילו יש לכם פה שורשים. מאוד מאוד פוגעני". "לכן, מתוקף תפקידנו כמשקיפים הומניטריים הזורים קמח בעיני הציבור", אמר הגבוה, "אנחנו מחרימים את המשאית עם השתילים ומאחלים לך כל טוב ושתצליח לתפוס טרמפים". "מה תעשו עם השתילים?" שאל הנהג. "נביא לעזה", אמר הגוף, "לחבר'ה שם יש הרבה רעיונות יצירתיים". והם התניעו את המשאית ונסעו לקדם הפסקת אש שתרגיע את השטח ותעביר אותו ממצב אלים למצב עלים, או בצק עלים, תלוי אם יהיה מספיק קמח. כמו שאומרים הפרשנים הצבאיים, הגענו לשלב הלחימה הממוקדת. תם השלב העצים. ●

1 סיבות לחתום על החיים הטובים



הטבה
ייחודית
10-
המצטרפים
הראשונים
בשנת 2024

פרוטיאה באלקנה - דיור מוגן
לציבור הדתי, עוטף אתכם
בקהילה חמה ומחבקת בימים
טובים כמו בימים מאתגרים,
ומציע לכם מעטפת רפואית
וטיפולית 24/7 לביטחון אישי,
איכות חיים, שירותי תרבות
ופנאי, ושבתות וחגים באווירה
מרוממת עם אנשים כמוכם.

בואו לחתום על מחר טוב
יותר וליהנות מביטחון שרק
קהילה איכותית יכולה לייצר.



פרוטיאה באלקנה

***9405**
www.proteahomes.co.il

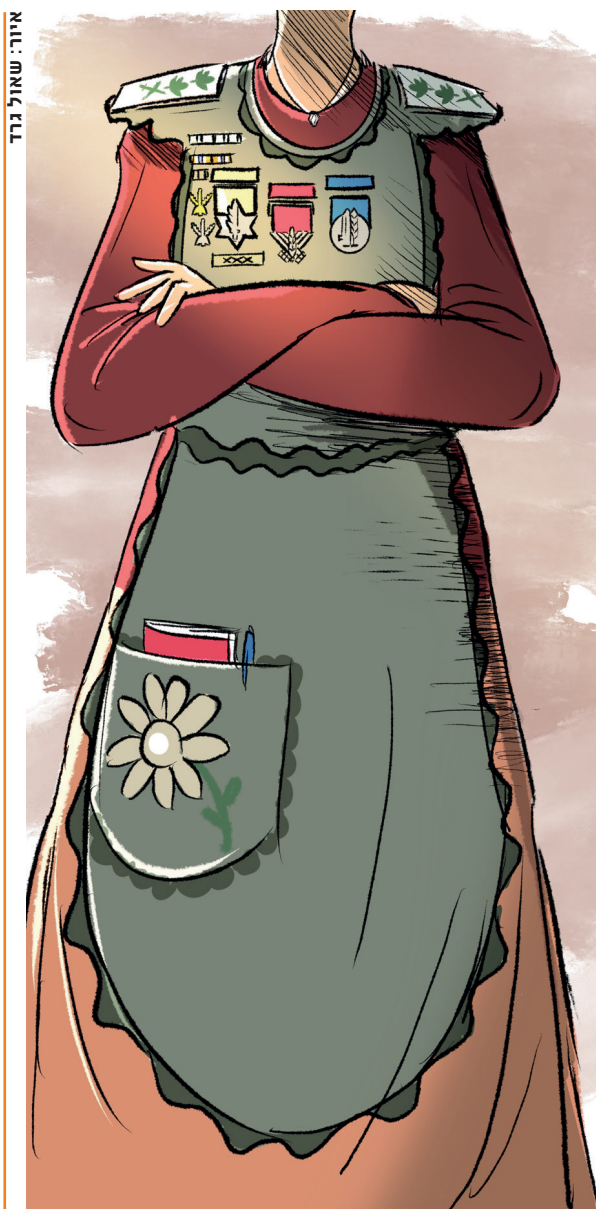
לפרטים
על ההטבה
התקשרו:

הבניה בעיצומה | אכלוס בעוד כשנה, תל"ח.



אימהות של אומה

השנה יום האם הוא הרבה יותר ממתנה וציור מהגן. הוא הצדעה לאימהות שכולות, לאימהות של פצועים ומגויסים, לסבתות וגם לאימהות רגילות, שבשמירת השגרה במלחמה והתוויית דרך יומיומית מגדלות את דור הלוחמים שלנו



איור: שאול גרד

לכד. אימהות של חיילים, שלא ישנות כבר כל כך הרבה לילות ומתאפקות לא להגיד לבן שום דבר מחליש ומשקרות שהכול בסדר. הן נושמות עמוק ואומרות דברים מחזקים, ונקרעות בין השמחה על כך שהבן הוא חלק מהמלחמה המוצדקת והחשובה הזאת ובין הפחד המצמיט מכל דפיקה בדלת. ולפעמים הן גם וגם, גם מטפלות בבנות וגם אימהות למגויסים, ולפעמים אפילו נשים של - והכול מתערבב בבטן ובידיים העמוסות בעבודה, והראש משתדל לא לחשוב יותר מדי.

והאימהות של הפצועים שעולמן התהפך והן סועדות את הבנים בדאגה אין קץ. והאימהות השכולות שבמקום להישען על העם הזה מרימות אותו בעצמן. והאלמנות הצעירות, אימהות לילדים קטנים שנותרו לגדל אותם לבד, לפעמים ללדת תינוק או תינוקת יתומים, והן ממשיכות, נופלות וקמות, נחלשות ומתחזקות ומביטות קדימה. ואימהות של האימהות האלה, הסבתות השכולות, שנושאות עכשיו עוצב כפול על הנכד או החתן ועל מי שנשאר אחריו, אלה שממהרות למחות את הדמעות לפני שהן מגיעות לעזור. כי לא מתאים שאמא־סבתא תחליש עכשיו את כולם.

וגם מי שנמצאת מחוץ למעגלי הגיוס־פציעה־שכול והיא סתם אמא בתקופת מלחמה מטלטלת. היא נדרשת להגן על הילדים מפני המציאות, לנשום עמוק ולשמור על סבלנות ולחייך, להסביר לילדים על צדקת הדרך ועל הכוחות הגדולים של העם הזה, למרות שלה עצמה קצת נגמר הכוח. להרגיע את הפחדים של הקטנים שחושבים שסופת רעמים היא מתקפת טילים, ואת המתבגרים שאיבדו עניין בלימודים, כי מה קשור בית ספר עכשיו, ולשאת את זה בכל יום מחדש. במדינה הנוראה והיפה שלנו זה אתגר שרק אימהות יהודיות ישראליות יכולות לו.

והן יכולות. איך אני יודעת? כי אני שומעת את הבנים מדברים. את החיילים הסדירים ואת המילואימניקים ואת הביקוש המטורף ליחידות קרביות. מישו, כלומר מישוהן, עומדות מאחורי כל זה. נשים שמתוות כיוון ודרך במעשים יומיומיים, קטנים, במחוות כמעט לא מורגשות של תליית דגל, של אמירת תהילים, של דאגה לשכנים ועשיית חסד. טוות במשך שנים רקמה אנושית אחת גדולה ויפה של עם ישראל ובנות את העם הזה והופכות אותו למה שהוא.

ברבות השנים נושלה חיפה מהבלעדיות שהייתה לה על יום האם והוא הפך ליום ארצי. על הדרך קיבל היום הזה תאריך אחר, ל' בשבט, יום פטירתה של הנרייטה סאלד. היא עצמה אומנם לא זכתה להינשא ולהיות לאם ביולוגית, אבל בחייה הייתה אמא להמוני נערים ונערות יהודים שעלו לארץ. לפני שנסעה סאלד לבקר בישראל בפעם הראשונה, הזהירו אותה חבריה ואמרו שהביקור עלול לגרום לה להפסיק להיות ציונית. המציאות בארץ קשה כל כך, הסבירו אי אז בשנת 1909, שהמפגש איתה יחליש את האידאולוגיה. לפעמים עדיף לחלום רק מרחוק.

בשובה לארצות הברית סיפרה סאלד שהיא אכן פגשה מציאות קשה מאוד, אבל זה לא מרתיע אותה אלא להפך. "היום אני יודעת שהציונות היא מטרה הרבה יותר קשה להגשמה ממה ששיערת לפני המסע הזה. אבל היום אני משוכנעת יותר מתמיד: או ציונות או לא כלום; או ציונות או כליה על העם היהודי". המילים של סאלד נכונות היום כפי שהיו לפני יותר ממאה שנים, וזה בדיוק כוחה של האם היהודית־ישראלית או והיום: להציב ערכים ולדבוק בהם, להיתקל בקשיים ולהישיר אליהם את המבט, לא למצמץ ולגבור עליהם לאט לאט ובביטחון, בשם ולמען העם והארץ. ●

ממש בין ט"ו בשבט לפורים יש עוד חג. קטן, אורחי. המקטרגים אומרים שהוא חג סתם, כזה שמעניין בעיקר את אנשי השיווק והמכירות, מועד שהמצווה היחידה בו היא רכישת מתנה. אבל לי זה בכלל לא משנה, גם לא אכפת לי שלפני כמה שנים שינו את השם שלו וקצת עיקמו אותו. זה חג שאני אוהבת במיוחד, גם אם אני נחשבת דינוזאור ומישהי מפעם. כן, אני לא מוותרת על יום האם.

מפתיע, אבל יום האם נולד בכלל ביוון העתיקה ואז המשיך לכנסייה, משם הוא התגלגל לכל מיני מדינות וניסה לעשות עלייה, אך ללא הצלחה. בישראל לא ממש קיבלו את היום הזה, שמעלה על נס את האימהות. אולי בגלל שביהדות כבר יש לנו ארבע דמויות מופת שאנחנו לומדים מהן והולכים לאורן בלי תאריך קבוע ומרתון שידורים מיוחד. אבל אז, יום אחד, הבשילו התנאים. בשנת תשי"ב הציג ראש העיר המיתולוגי של חיפה אבא חושי, בהמלצתה ובדחיפתה של חנה רעייתו (אלא מה), להוקיר את האימהות כדי "לשנות במידת מה את המצב החברתי ביישוב ולרומם את מצב הרוח בעיר".

הוא אמר ועשה. חושי ידע מצוין מי אחראיות למצב הרוח העירוני. חגגת לאימהות? העלית את המורל הכללי. החזון של חושי כלל נתינת מתנות לאימהות וגם, שימו לב: "באותו יום ישותפו הבנים והגברים בהנהלת משק הבית". האימהות נקראו לטעת עצים והיום נגמר בחגיגות. את התאריך המליץ אבא חושי לקבוע בנר שלישי של חנוכה. הרכילות מספרת שזה היה יום הולדתה של האמא הכי קרובה לו, אמא שלו, שכנראה הצליחה בחינוך. אבל מעניין שחושי הציג שם ליום הזה. לא סתם יום האם, אלא יום חנה ושבעת בניה.

במבט ראשון קצת מוזר שיום של שותפות במטלות הבית, המלאכות הכי יומיומיות ובלתי נספרות של כל האימהות עלי אדמות, מקבל כותרת יומרנית שמגיעה מעולם החזון, הערכים ומסירות הנפש. אבל במבט שני, זו האימהות. היא מתחילה בדברים פיזיים מאוד: היריון, בחילות, בדיקות ולידה, וממשיכה בהנקה, חיבוקים גרעפסים והחלפת חיתול. בד בבד, מהרגע הראשון ממש, היא גם התוויית דרך. ההסברים הקטנטנים על האיש שיושב בכיסא גלגלים ברחוב והתגובה לנפילה מהמגלשה, איך מתמודדים עם תעודה לא טובה ואת מי כדאי להזמין ליום ההולדת, ואיזה סלולרי כדאי לקנות ולאיזה שירות צבאי או לאומי כדאי ללכת.

חנה לא ציוותה על שבעת בניה למות, הם אלה שעשו את הצעד של מסירות הנפש, אבל חושי בחר את הכותרת הזאת ליום הזה, כי היה ברור לו איך הילדים האלה הגיעו עד הלום.

תערובת של פחד ואומץ

בחודשים האחרונים התפקיד הטבעי והפשוט הזה, אימהות, נאלץ להימתח עד קצה גבול היכולת ומעבר לו. אימהות של ילדים מהעוטף שחו טראומה איומה בשמחת תורה, וילדים מהצפון או מהדרום שרק נעקרו מבתיים וזקוקים לחיבוק ולביטחון מחדש למרות שאין להם כרגע בית אמיתי. אימהות שהבעלים שלהן מגויסים כבר חודשים ארוכים והן מחזיקות הכול, למרות שבימים כתיקונם הן מתעלפות מצו מילואים של שבועיים. וגם אחרי שהוא חוזר הן לפעמים עדיין צריכות להחזיק מעמד כי צריך לתת לו לנחות בעדינות. אימהות של אימהות, כלומר סבתות, שמגויסות גיוס מלא למילואים של הילד או החתן, שהבית שלהן הפך לבית מלון או שהן סתם רצות פעמיים בשבוע עם סירים לבת או לכלה כדי שלא תעשה הכול



גם חבילה משתלמת וגם מתנה ענקית

זה זוג משמיים

מתחתנים? מגיעה לכם מתנת חתונה מטורפת:



מעבד מזון
דגם 1010

+



מארז סכום נעמן
בשווי 400 ₪
עם שובר החלפה

+



מגהץ קיטור
כרומקס דגם 1466

+



2 שמיכות פוך פריד
100% נוצות טבעיות, מכיל פלומה

בשווי 2400 ₪

ברכישת חבילת מוצרי חשמל במחיר הכי משתלם

מקרר סאטור
דגם 490 נירוסטה

תנור דו תאי

משולב קראון/ניופאדגם 2020

מכונת כביסה

הובר 7 ק"ג דגם H3W47TE/1-80

מתחתנים בייסיק +

רק 5850 ₪

מקרר אמקור

350 ליטר דגם 340 עם אישור משמרת שבת

מכונת כביסה

דוידסון דגם 70 ק"ג

תנור תא אחד

משולב שירות ואחריות אלקטרה דגם 5050

מתחתנים בייסיק

רק 4200 ₪

מקרר שארפ

500 ליטר דגם 2369 התקן משמרת שבת

תנור דו תאי

משולב סאטור 770

מכונת כביסה

בלומברג 7 ק"ג דגם 7109

מתחתנים פלטינום

רק 7650 ₪

מקרר האייר

4 דלתות זכוכית דגם 490

תנור דו תאי

שירות ואחריות אלקטרה מייסטאר

מכונת כביסה

בוש 20052

מתחתנים פרימיום

רק 7190 ₪

מקרר אמקור

דגם 550

תנור בלומברג

דו תאי משולב 8133

מכונת כביסה

דוידסון פרימיום, 6 ק"ג דגם 60

מתחתנים קלאסיק

רק 6850 ₪

חשמל הקרן

עושים לכם מחיר

36
תשלומים

רשת מוצרי החשמל הזולה ביותר במגזר החרדי

עפ"י סקר אומניבוס אסקריא 2023

מבית קרן בני ישיבות

מודיעין עילית
רבי טרפון 25
בקרוב

נתיבות
יוסף סמלו 10
(קרסו טרייד)

חיפה
ברכת משה 29

אשדוד
אליעזר בן הורקנוס 16

בית שמש
נחל ניצנים 8
(מתחת יחסד)

ביתר עילית
החווה מלובלין 35

ירושלים
מלכי ישראל 53
גאולה

סניף ראשי ב"ב
רבי עקיבא 29



"אנחנו צריכים לחזור אל השורש"

בשיחות עם אביו, אפי איתם, הם מלבנים יחד את החזון
שמשמש לו אחר כך מנוע בשדה הקרב. סגן אלוף במילואים
איתמר איתם, מפקד גדוד בעזה, שמוביל עם עוד עשרות
קצינים ומפקדים דרישה לניצחון מוחלט במלחמה, מסביר
מדוע היה חשוב לו לקחת את חייליו מעזה אל הכותל
דביר עמר // צילום: שלומי יוסף



סגן אלוף במילואים איתמר איתם, מג"ד גדוד 6282, התפרסם לראשונה במלחמה הנוכחית ערב הכניסה לעזה. בתמונה שהתפרסמה ברשתות החברתיות נראה איתם, איש חסון, עטור במדים ושלל הציוד המלחמתי הרלוונטי, כאשר הוא תוקע בשופר על רקע השקיעה ועשרות מחייליו. "לאחר שיחת מפקד שערכתי בערב הכניסה הגיע לשם רב האוגדה, הקריא באופן ספונטני את התפילה לפני היציאה לקרב ואז ניסה לתקוע בשופר, אבל לא כל כך הצליח. ספונטנית לקחתי אותו ממנו ותקעתי אני בשופר. אחד החיילים צילם וזה עף הלאה, בכלל לא הייתי מודע לזה. למרות שזה לא תוכנן, זה ביטא היטב את הרוח".

זמן קצר לאחר מכן, ערב היציאה לקרב, נשא איתם בפני 600 חיילי הגדוד נאום שזכה אף הוא להדים רבים. "האויבים שלנו חושבים שהרוע יותר חזק מהטוב, הטוב הוא חלש. אנחנו בגרעינה של מלחמה עולמית להסביר שהטוב הוא לא רק טוב, הוא גם ינצח, הוא חזק, וזה הקרב שאנחנו הולכים להילחם בו. לא על אינטרסים, לא על פוליטיקה או שום דבר אחר, זה קרב של רשע ורוע מול טוב וחסד. אני מזכיר לכם מי אנחנו, אנחנו האנשים שנושאים את בשורת החסד והטוב לכל אחד. אנחנו הבנים של אברהם אבינו, יצחק, יעקב, דוד המלך, זה מי שאנחנו. מעבר לגבול קמו אנשים שרוצים שלא ייזכר שם ישראל עוד", אמר בנאומו המכונן.

בשיחה עם 'בשבע' משחזר איתם את ההתרחש אז: "לא הכנתי את הנאום, הוא היה די ספונטני. אני חושב שיש רגעים שבהם צריכים לדבר אמת שהיא אמת פנימית. הספקתי להילחם בחומת מגן כחייל צעיר ואחר כך במלחמת לבנון השנייה. הייתי בקרבות בבינת ג'בייל ובעופרת יצוקה. מלחמות הן כמו לידות, זה זמן שאתה מוריד את כל הכיסויים, זה משהו שנוגע בשורשי החיים והמוות, ובהם אומרים אמת. לכן לא הכנתי נאום אלא השתדלתי לומר אמת. בכלל, לפקד, בטח במילואים שאתה לא עושה בשביל שום דבר חומרי או קריירה אלא הפוך, זה מקום שאתה צריך לפעול בו מתוך אמת. אני והמון אנשי מילואים מרגישים את הפער בין החיים במלחמה ובין החוץ, אחדות ודיבור אמיתי לעומת כל הפוליטיקות וקרבות הבוץ. זה פער מאוד מאכזב".

בנאום מרגש נוסף שנשא לחייליו בכותל ביציאתם מעזה, איתם שב והדגיש את מלחמת הטוב ברע. הוא דוחה ציורים אחרים למלחמה הזאת: "יש אנשים שמנסים להסתכל על המלחמה מתוך מבט קר של השחקנים במגרש, מנופים או שיקולים אסטרטגיים שלכאורה עומדים מאחורי הדברים, ומה היה אם היינו פועלים לפי אינטרס כזה או לחץ כזה. כבוגר תואר שני במדעי המדינה ויחסים בין-לאומיים אני אומר שסוג הדיבור הזה הוא לא נכון. אנחנו נמצאים במלחמה שנוגעת בשורשי הקיום, אנחנו עומדים טוב מול רע, אנשים צריכים לדעת ולהגיד על מה הם נלחמים. יש אנשים מושחתים שמפמפמים שזה הכול ניסיון של פוליטיקאים כאלה ואחרים לברוח ממשפט או למרוח את המלחמה בגלל פוליטיקה, דברים נוראים. צריך לדעת שאנחנו נלחמים מלחמה של הטוב ברע, מלחמה שבה זה כל כך מובהק וברור. מה שאנחנו חווים בשבעה באוקטובר הוא התגלמות הרוע הסדיסטי, הפראי, החשוף.

"חשוב לי שמי שמסכן את חייו ידע שזה לא סתם ולא מיותר, לא מדובר בגחמה. המלחמה היא חלק ממהלך עולמי מה זה טוב ומה זה רע, שאנחנו בלב שלו. זה לא אירוע שקרה בגלל החלטה של מחבל כזה או אחר, אלא התמודדות של העולם בשאלה האם הטוב מתגבר ומנצח ויכול לעמוד בפני הרע או שהוא מתקפל, מהסס ומבולבל. אנחנו חיים בעידן שהטוב הוא מבולבל, לא בטוח בעצמו, מתלבט אם האמת היא נקודת מבט או נרטיב".

איתם מדגים את העניין בסיפור: "אני בוגר תוכנית של קרן מנדל ויש לי שם הרבה חברים ערבים ישראלים. בימים הראשונים של המלחמה כתבתי להם שזו שעת מבחן לציבור הערבי בישראל וזו שעת החלטה האם הם מתייצבים לצד הטוב או שהם מהססים, מגמגמים או לא עלינו גם מתייצבים לצד הרע. אחד מהם כתב לי: מי אתה שתגיד מה זה טוב ומה זה רע?"



"למלחמה הזאת יש מטרות שהגדירו בדרג המדיני והצבאי, ואותנו חינוכו שלא חוזרים בלי לבצע". סגן אלוף במילואים איתמר איתם



"למרות שזה לא תוכנן, זה ביטא היטב את הרוח". איתם תוקע בשופר בכניסה לעזה

זה"ל נלחם טוב, מנצח ועומד בכל לוחות הזמנים והמשימות. אף אחד לא דמיין את עומק התמרון. אם היית נותן לאנשי מקצוע צבאיים להעריך את מספר האבדות, הם היו נותנים מספר גבוה הרבה יותר, בפרט אם משווים זאת לקרבות דומים ובתא שטח צפוף עם אויב שנערך לכך שנים. צריך לעשות תיאום ציפיות עם הציבור. זה"ל פועל באופן מוצלח ומקצועי. תמיד יש תקלות ורגעים קשים, אבל רגעים של רפיון הם בגידה בנפגעים ובאנשים ששילמו מחיר גבוה. למלחמה הזאת יש מטרות שהגדירו בדרג המדיני והצבאי, ואותנו חינוכו שלא חוזרים בלי לבצע".

משפחה אחת, חמישה לוחמים

איתמר איתם, בן 43, נולד בנוב לאביו תת' אלוף והשר לשעבר אפי איתם ולאמו עילית. "דוב הילדות שלי אבא היה בצבא קבע ואמא גידלה אותנו, שמונה אחים ואחיות". איתם למד בישיבה התיכונית בחיפה ואחר כך במכינה בעלי. "היינו חמישה אחים במכינה בעלי, חוץ מאחד סורר שהלך לשבי חברון, סטה לגמרי מהקו", הוא צוחק. "אחר כך התגייסתי לאגוז, כל חמשת האחים היינו באגוז. כשהשתחררתי הייתי מ"פ באגוז".

כיום הוא עוסק בחינוך. "חיפשתי את עצמי קצת. חשבת שחינוך זה המקום לקחת אחריות ונכון לי להיות בו". בשנים האחרונות הוא עובד בכפר הנוער הודיות סמוך לקיבוץ לביא, ובשנה האחרונה גם בהדרכה ופיקוח על פנימיות וכפרי נוער במשרד החינוך. איתם ממוקד בחינוך חברתי וחינוך לערכים, "כל מה שקורה בכיתה שלא במסגרת הבערות הוא תחת האחריות שלי. לפתח, להדריך ולהוביל בפנימיות, בכפרי נוער, באולפנות

חטיבת יפתח. בנוסף לכך חברים גם נפצעו. אלו אנשים משכמם ומעלה שכל חייהם התמסרו לביטחון ישראל, אנשים גדולים. עם תומר יצא לי לדבר כמה ימים לפני שנהרג. אלה אנשים מלאי רוח, עוצמה. הגדוד של תומר, למשל, חטף מכה קשה בשבעה באוקטובר, עשרות הרוגים, דבר שאנחנו לא זוכרים מאז קרבות החרמון או תל פאחר. למרות זאת הוא הוביל את הגדוד במנהיגות ובקרבות קשים". גם בגדוד של איתם נפל חייל בקרב. "סרן במילואים רועי ביבר נהרג תחת פיקודי והיו עוד כמה פצועים".

"המחירים קשים", מדגיש איתם, "יש גם המון פצועים שמשלמים מחיר גבוה. פצוע בינוני שכאילו מדפדפים עליו הלאה בתקשורת סוחב איתו שיקום ופציעות לכל החיים. חלק מהמחויבות לניצחון הוא המחיר. בראייה רחבה

החמצה להשתלט עלינו". "מדובר בקבוצה מגוונת, לא מגזרית וחד-ממדית, שבאה ממקום מוסרי ולא פוליטי ותובעת ניצחון", הוא מסביר את הרקע למכתב. "אנחנו נמצאים במאבק שהוא קיומי במידה רבה, לא היה כמוהו מאז מלחמת השחרור. אם העולם ואויבינו יראו שהטובים חלשים ולא מצליחים להתמודד, נעמוד בפני צונאמי שיעמוד עלינו לכלותנו, ואם לא עכשיו אז בעוד כמה שנים. אנחנו אחרי הרבה שנים של רפיון בכל ההקשרים: אוסלו, לבנון השנייה, גוש קטיף, שורה של אירועים שהאויבים שלנו חווים אותם כניצחונות, ואם לא נדע לנצח באופן מכריע נעמוד בפני סיכונים גדולים. אנחנו אומרים כאנשי מילואים: אנחנו מסוגלים לנצח ואנחנו מוכרחים לנצח. אני לא יודע אם הרמטכ"ל צריך את הקריאה הזאת, אבל עם ישראל צריך את זה. יש קולות וקמפיין שקוראים להפסקת הלחימה באופן כזה או אחר, וזה ישמוט את ההישגים, ההקרבה והעתיד, ולכן אנחנו באים להגיד: הפעם הזאת הניצחון צריך להיות ברור, חד-משמעי".

איתם מסביר כי התבוסה והכישלון של השבעה באוקטובר היו צורבים, במיוחד בעיני העולם הערבי, ולכן הניצחון צריך להיות תמונת המראה של הכישלון ההוא. "אני לא חושב שהרמטכ"ל מהסס, אני רק חושב שצריך לחזק אותו", הוא מחדד, "צריך להגיד לו את הדברים שהוא יודע. תמיד נתונים תחת לחצים, המלחמה מתארכת ויש מחירים ומטבע הדברים יש כוח שמושך לעצור, זה טבעה של מלחמה והתנגדות להתקדמות, זה פיזיקלי כמעט. ולכן אנחנו רוצים לתת לרמטכ"ל את האנרגיה הזאת". בקרוב, הוא מגלה, צפויה גם פגישה בין הרמטכ"ל לחותמי המכתב. "דיברתי עם המפקדים הבכירים, הם גם בראש הוזה. אנחנו לא עושים כאן אקט של מחאה, אלא לחלוטין חיווק למפקדים שלנו וחיווק לציבור. עם ישראל צריך לדעת שהצבא הוא טוב, נחוש ומקצועי ויכול לבצע את המשימות שלו".

איתם מעדיף לא להתייחס לדיווחים בתקשורת על אופציה להפסקת הלחימה לתקופה של חודשיים בתמורה לשחרור החטופים. "אני לא נכנס להחלטות האופרטיביות, אני לא פרשן. אם ישאלו אותי בדיונים צבאיים, אגיד את דעתי. אני רוצה להגיד שיש יכולת למערך המילואים, אנחנו מסוגלים, וכשנתנים לנו להילחם אנחנו נלחמים טוב, מקצועי ובלי הרבה אבדות".

איתם איבד לא מעט מחבריו בקרבות. "גדלתי בגולני, והרבה שהלכו מצדדי, מאחוריי ומלפניי נפלו בקרבות, בהם סגן אלוף תומר גרינברג, מג"ד 13, אלוף משנה רועי לוי, מפקד היחידה הרב-ממדית. ואלוף משנה יצחק בו בשט. מפקד

הפ"ק שהוא התחלה של בדיחה

איתם מצוי עדיין בשירות מילואים, אך כרגע הוא מחוץ לקרבות והגדוד שלו נמצא בכוננות מיידית לכל מה שיידרש. בעיניו אחד מסמלי המלחמה הוא האחדות. "הגדוד שלי וכל מערך המילואים הוא ביטוי לעם ישראל. עוד לפני המלחמה עשינו קו בגולן ובאו אליי שלושה חבר'ה חרדים ואמרו לי: תשמע, בגלל כל המחלוקת, אנחנו רוצים לבוא למילואים. עשינו טירונות שלב ב', מה שצריך אנחנו נעשה. הם ישבו בחמ"ל חודש. יש לי לא מעט חיילים כאלה, מסוגים שונים. הפ"ק שלי הוא תחילתה של בדיחה: הייטקיסט חילוני מתל אביב, היפסטר, דתל"ש וכמובן בוגר מכינה. זו חזרה לאחדות יפה שיש בה המון עוצמה. זה נכון שיש כאלו יותר בולטים מגזרית, אבל אסור לעסוק בכך יותר מדי. "בחודשים שלפני המלחמה היה לי קשה מאוד עם סוגיית הסרבנות. ראיתי בעיניים קצינים שאמרו 'אנחנו נסרב ונפסיק את השירות', והייתה בכך פרימה גדולה של האחדות. אבל במלחמה פגשתי תיקון באחווה הבסיסית, שלא משנה מה - אנחנו אחים. בשבעה באוקטובר ראינו אנשים שהגיעו מדרום הר חברון, מחוות יאיר ומפסגות, נכנסו לאש ונהרגו כדי להציל אנשים שהם לא מכירים ואולי רחוקים מהם אידאולוגית ונפשית. זה תיקון שאנחנו צריכים לעשות. עם הוויכוחים וחוסר ההסכמות, לחזור ליסוד האחדות. ראשית, ללמוד להתווכח קצת יותר טוב, ושנית לדעת שאחרי הכול אנחנו אחים".

האחדות בקרב 600 החיילים שלך ניתנת להעתקה למודל ארצי?

"אני חושב שזה חייב לקרות וזה יקרה. מבחינה מטאפיזית, לא לחינם האירוע הזה קרה ויש לו גם תיקון, זו אחריות שלנו. מחובתנו ללמד, לחנך ולהגביר את האחדות במעגלים שלנו. בלחימה כולנו היינו מנותקים מהתקשורת ולא היינו מודעים לשיח של פירור, ייאוש וחולשה שהלך והרים ראש. אמרתי לחיילים: המשימה שלנו כאנשי מילואים לא נגמרת בלחימה בעזה, יש לנו משימה לאומית. לא אחדות מזויפת של לא לדבר על הדברים או למרוח באווירת פיוס ותרני, חלק מהעניין הוא לעמוד על שלך, להגיד את דעתך. זה צריך לבוא מיסודות שהם מעבר לוויכוח, ומשם אנחנו יוצאים לדרך. חלק מהמשימה שלנו היא להעביר את המסר הזה הלאה".

איתם מבקש להעביר לציבוריות מסר נוסף: הצורך להילחם עד הסוף. הוא היה חתום על מכתב של יותר ממאה מג"דים ומפקדים שפנו בקריאה ציבורית לרמטכ"ל: "אל תיתן לשום תחושת



בלחימה כולנו היינו מנותקים מהתקשורת ולא היינו מודעים לשיח של פירוד, ייאוש וחולשה שהלך והרים ראש. אמרתי לחיילים: המשימה שלנו כאנשי מילואים לא נגמרת בלחימה בעזה, יש לנו משימה לאומית. לא אחדות מזויפת של לא לדבר על הדברים או למרוח באווירת פיוס ותרני, חלק מהעניין הוא לעמוד על שלך, להגיד את דעתך. זה צריך לבוא מיסודות שהם מעבר לוויכוח, ומשם אנחנו יוצאים לדרך"

בסמל החמאס ולמעשה בכל מקום - בגרפיטי בבתים, במחברות של הילדים, במסמכים רשמיים, בחוברות ההדרכה של המחבלים. על המטענים והארפי"ג הם מרססים את הסמל של ירושלים, לא מכה וגם לא אל-אקצא. היינו בבית המשפט העליון בעזה וכל בית המשפט מלא ירושלים, בכל מקום, גם באוניברסיטאות. אני חושב שהם מזהים את הרעיון שהמלחמה הזאת היא מלחמה קודם כול של רוח. ירושלים בשבילנו היא עיר של שלום, משפט, חסד, נצח, הלב של עם ישראל. בתמונת המראה המעוותת שלהם היא הסמל של הרצחנות, הקנאות והפראות. הם קראו למבצע שלהם 'השיטפון של ירושלים'. יש כל מיני מחשבות על עסקה או מנוף כזה או אחר שיכול לגמור את הדבר הזה, זו טעות. אנחנו מתמודדים מול דבר עמוק. כשיצאנו מעזה החלטתי שאנחנו הולכים לירושלים, היו לזה התנגדויות וזה גם היה מורכב לוגיסטית, אבל אנחנו צריכים לחזור רגע אל השורש, להבין מאיפה יצאנו ועל מה אנחנו נלחמים".

בנאומו בכותל דיבר איתם על המבט קדימה והרצון להוסיף עוד אחדות, ילדים ועצים: "המלחמה מוצדקת מאוד, אבל היא דבר נורא. עשיתי הכי טוב שאני יכול ואין לי שום נקיפות מצפון, אבל היא חוויה של הרס עצום. גם המוות של האויב והגופות זה לא דבר קל, גם אם הוא מוצדק וטוב. הוא מצריך איזשהו תיקון בעולם, וכנגד ההרס צריך לבנות וליצור, ללדת ילדים, לבנות בתים ולשתול עצים, לאזן את משוואת ההרס ליצירה ועשייה".

איך משנים את הקונספציה הכושלת שהביאה לאירועי הטבח?

"הרבה שנים התרגלנו ללוקסוס, אטמנו את עצמנו בפני הקולות של האויבים מבחוץ וחיינו בבועה. אנחנו אנשים טובים, חיים באתוס של רחוב סומסום: לוותר, וכולם ביחד ואותו דבר, מחשבה שאני קורא לה 'מדיניות של משאלת לב', שאם אני רוצה משהו ברור שהשני גם רוצה בו. אבל יש לנו עסק עם אויב שהמוות אצלו הוא משאלת לב, הם שמחים בזה, זו לא טרגדיה, זה חלק ממה שהם. ומה שהיה בשבעה באוקטובר זה לא תאונה, זה מי שהם. הם תכננו את זה. חלק מהכישלון הוא בדיוק מדיניות של משאלת לב".

איתם מספר על חיילים בעזה שכדי להחשיך את החדר שמים על החלון שמכסה ומורידים את הקסדה במחשבה שהם מוגנים. "וזה טעות, כי היא לא מכסה משום דבר ולפעמים חושפת אותך, כי רואים שמכסה על החלון ויודעים שכוחותינו נמצאים שם", הוא מסיים את המשל ומבהיר: "הרבה שנים תלינו שמכסה על החלון וחשבנו שהכול בסדר, שאם אנחנו לא רואים אותם הם לא רואים אותנו. אמרתי לחיילים: אנחנו עומדים בפני עוד שנה של מלחמה. אני מקווה שיהיה לנו את אורך הרוח לעשות מה שצריך, גם בצפון וגם בדרום".

לנפץ את אתוס רחוב סומסום

איתם, מג"ד גדוד 6282 המשווה לחטיבת ביסל"ח, אוגדה 36, נלחם בתחילה בצפון הרצועה, בעיקר בזיתון ושג'עיה, ובהמשך בחלק הדרומי באל-בורייג' ובשכונות הגובלות בנוסייראת. תמונה של איתם, שעם זקנו העבות מזכיר חיצונית את חוזה המדינה, עומד בפוזיציה הרצל במרפסת באמצע רחובות שג'עיה ההרוסים תחת הכותרת "אם תרצו אין זו אגדה" זכתה למאות אלפי צפיות ברשתות החברתיות והפכה לאחת התמונות המפורסמות במלחמה.

"ברחובות ההרוסים של שג'עיה עלה לי הרעיון לעשות 'אם תרצו', ובאופן ספונטני אבל מתוכנן הסמג"ד שלי, ג'ואי, שהוא גם צלם מקצועי, צילם אותי. שלחתי למשפחה וזה התגלגל לכל מקום. התפוצה הפתיעה אותי, אבל אני חושב שזה בעיקר בגלל שאנשים רוצים לחזור אחורה לשורש מאחד, יסוד שהיה של כולנו, מטרייה שמעל המחלוקות. אני במקרה בתמונה אבל אני לא האישיו אלא הסמל, הרצל בעזה. הרצל הוא דמות שכולם מסכימים עליה, הוא לא של 'בוינסקי ולא של בן גוריון'".

איתם כמובן מדגיש שהוא הולך לאורו של הרצל, אך זקנו ומראהו החיצוני - טבעיים לגמרי. "הדמיון הוא טבעי, אני לא הולך לספר ולא למעצב כדי להיראות כך, ככה זה גדל. הרצל הוא דמות מדהימה. בדיוק למדנו את המספד של הרב קוק על הרצל. אנחנו בתקופה הרצליאנית במובן של החזון. מדינת ישראל צריכה חזון מחודש, לחזור ולדבר על היסודות שהביאו אותנו לכאן".

איתם מספר על חוויות הלחימה עצמה, שלימדה אותו גם היא על כוחם של לוחמים. "הייתה היתקלות בזיתון שירו ארפי"ג על הטנק שלנו, היה חילוך פצועים ועבודה יפה של הצוות. שם ראיתי את קור הרוח של האנשים, החובשים שטיפלו והצילו את שלושת הפצועים, בהם שניים קשה. אתה עומד ומסתכל וגאה בקור הרוח שלהם, כשחלקם פעם ראשונה תחת אש. מדובר על אזרחים שהם חיילים מקצועיים".

איתם מדגיש כי גם ברגעי המתח הלא מעטים שהיו לו כמפקד בלחימה המורכבת, היה לו על מי לסמוך לאורך כל הדרך. "יש לי ניסיון מכמה מלחמות, ותמיד צה"ל נלחם בלי כפפות ובלי מגבלה. כל מה שהדרג הטקטי בשטח רוצה - קורה, כולל הפעלת חיל האוויר וכל העוצמות שצריך. בכל מקום שרציתי והיה צורך הופעלו מקסימום האש והעוצמה. צריך לדעת את זה, אפשר לסמוך על המפקדים. ביטחון כוחותינו והשגת המשימה הם הדבר העיקרי, לפעמים לאנשים אין מושג על מה הם מדברים".

המאפיין הבולט בכל מקום שאליו הגיעו בעזה היה הדגשת העיר ירושלים. "יש להם אובססיה לירושלים, ולא לאל-אקצא אלא לכיפת הסלע, למקום המקדש עצמו", מגלה איתם. "זה מופיע

שלהן לא יכולנו להילחם. בגדוד שלנו היו שמונה לידות תוך כדי קרב, וגם לא מעט משפחות שבהן האחים נפצעו. המשפחה הישראלית היא מדהימה ושותפה לגמרי. יש לנו עם חזק מאוד, עם שמבין מה שנדרש. צריך לחזק את הרוח הזאת ולהמשיך אותה".

גם המשפחה הפרטית שלו עומדת בתקן הרוח הזאת, וכל אחיו היו מגויסים במלחמה. "היינו חמישה מגויסים במילואים. לאחי הרב אביחי איתם, הרב של כפר פינס, היה שירות המילואים הכי קשה בצוותי זיהוי החללים, עבודת קודש".

על השאלה איך זה להיות "הבן של" הוא עונה בחיך: "לא שואלים אותי את זה בצבא, אני עומד מול החיילים שלי בזכות עצמי. במובן הבסיסי אני המושך של אבא שלי, של אמא שלי ושל סבתא וסבא שלי. החינוך שממנו אני בא הוא בהחלט חלק משמעותי מאיך שאני יוצא למלחמה, אני לא עומד בפני עצמי בהקשר הזה. יש לי התייעצויות עם אבא, בעקבות הניסיון הצבאי והקרבי שלו וגם בניסיון להבין את ההקשר הרחב והעמוק של הדברים. אלה דברים שאנחנו כל הזמן מדברים עליהם ועוסקים בהם. בעיקר מה שאני לוקח מאבא שלי זה את תפיסת האחריות - אין אחרים שיעשו את מה שצריך. החינוך לאחריות על עם ישראל ומדינת ישראל ושהדברים שצריך לעשות הם שלנו - במובן הזה אני לגמרי המושך. אבל מול חיילים אני עומד בפני עצמי, זה לא נמצא ברקע של העשייה היומיומית אלא משהו פנימי".

בשגרה, מספר איתם, הוא ואביו נפגשים הרבה ומדברים. "יש לו המון ניסיון מצד אחד ומצד שני ראייה והבנה ברמות אחרות שנותנת עומק לדברים. אנחנו יושבים ולומדים ביחד. חלק מהעניין הוא לא רק השיקולים הצבאיים הטקטיים אלא הלימוד ביחד, בעיקר של כתבי הרב למיניהם. הייתה לנו חברותא קבועה ב'אורות', זה נותן מימד אחר לעשייה, משם אנחנו יוצאים".



"מה שאני לוקח מאבא שלי זה בעיקר את תפיסת האחריות, אין אחרים שיעשו את מה שצריך". עם האב, אפי איתם

ובשיחות תכנוניות".

בירור הערכים עזר לך להגיע מחודד לקרב?

"זה המושך של אותו דבר במידה מסוימת. מקום אחר לגמרי, אבל זה בא משם. אותה תחושת אחריות על העתיד, חינוך זה העתיד. החינוך לערכים, לזהות וללקיחת אחריות הוא זה והתוצאה שלו יכולה להיות בקרב ובמקומות אחרים. זה מה שאני עושה ביומיום, אבל עוד לא חזרתי לשם. כרגע נקראתי להדריך בקורס מ"פים. יש המון חיילים שעדיין בלחימה ובגזרות, צריך תגבור ולהעביר קצת מהלקחים ומהניסיון לדור הבא של המפקדים".

הוא תושב הושעיה, נשוי לנעמה ואב לשישה ילדים. "אשתי היא היסוד של כל העניין. היא עוסקת בחינוך, מורה בשיבה התיכונית בשדה יעקב. היא לא ראתה אותי שלושה חודשים, כולל בר מצווה לבן שלי, שבה הגעתי בהפתעה לסעודת שבת. שלושה חודשים היא הרימה את זה לבד בלי הכנה, מאפס למאה, עשתה זאת בגבורה. היא שותפה מלאה ללחימה, היא וכל האימהות".

איתם מבקש בהזדמנות זו להצדיע לנשות הלוחמים. "מה שגיליתי באמת זה את העוצמה של המשפחה הישראלית. הסיפורים שיש לי מהקרבות הם כאין וכאפס לעומת הסיפורים של המשפחות. יש לי קצין שאח של אשתו היה לוחם ביחידה מובחרת ונהרג בשבעה באוקטובר, והיא אמרה לבעלה בשבעה: לך, והוא הלך להילחם. אני ביישרתי לשני חיילים על המוות של אח שלהם תוך כדי הקרבות בעזה, והם הלכו לשבת שבעה וחזרו להילחם איתנו. היה לי חייל שלאשתו הייתה הפלה בחודש מתקדם בגלל המתח, ואחרי כמה ימים היא אמרה לו: תחזור, והוא חזר. העוצמה של המשפחות זה לא מאצ'איזם או משהו ילדותי של אנשים צעירים שהולכים להילחם. מדינת ישראל צריכה לעשות יותר כדי להוקיר את נשות המילואים ולתמוך בהן. אילולי העוצמה

התחלה// נולד וגדל בשכונת נווה יעקב בירושלים, השני מתוך ארבעה אחים.

אבא// משה (70). שנים רבות עבד בלשכת המס, לאחר מכן עבד כמשגיח כשרות עד שיצא לגמלאות.

אמא// חנה (67). לאורך השנים עסקה בחינוך הבלתי-פורמלי, כיום גם היא בפנסיה.

קומונר צעיר// ביסודי למד בבתי הספר 'המסורה' ו'סנהדרין' בירושלים, לאחר מכן הצפין לשיבה התיכונית בית שמואל בחדרה. "יצאתי משם עם חוויות רבות ופיתוח עצמי משמעותי. בתקופה הזאת הקמתי בחדרה סניף של בני עקיבא לעולי אתיופיה והייתי בו קומונר במשך שלוש שנים. בעקבות כך קיבלתי את פרס שר החינוך להתנדבות".

שליח ממלכתי// בסוף כיתה י"ב נסע כשליח לשכת הקשר של משרד החוץ לשליחות חינוכית ברוסיה. "לא היה לי שום רקע, אבל ראיתי מודעה עם משפטים גדולים על רוח נתינה והרגשתי שמדברים אליי. עשיתי את המינימם וברוך ה' התקבלתי ומצאתי את עצמי במשך חמש שנים נוסע תשע פעמים לכמה שליחויות חינוכיות קצרות לחיזוק הזהות היהודית אצל צעירים יהודים ברוסיה ובאוקראינה. אחת הפעמים כבר הייתה עם אשתי".

דרומה// לאחר שחזר מהשליחות הראשונה הדרים לשיבת ההסדר בירוסחם. "הייתי במחזור החמישי. מצאתי שם למידה ברמה גבוהה וחבורה מיוחדת ומשפחתית, יחד עם חיבור לעיירה ירוחם. אנשים חמים בעלי לב עצום".

על מדים// בסוף שיעור ב' התגייס לצה"ל. בשל הפרופיל הנמוך שובץ בחיל הרבנות הצבאית כמש"ק דת בחטיבה 769 שבפיקוד צפון. "היינו עדיין בלבנון, לא פעם מצאנו את עצמנו תחת טילים תוך כדי מתן מענה דתי לחיילים שנמצאים בפנים".

החצי השני// בזמן השירות הצבאי נישא לאורלי, דוקטורנטית לחקר המוח בשלוחת אוניברסיטת בר אילן בצפת. "הכרנו כשהיא הייתה הקומונרית בבתי ים ואני הייתי השליח שהגיע להעביר שם פעולה בשבת ארגון". לאחר החתונה וסיום השירות הצבאי קבע הזוג הצעיר את ביתו בקריית שמונה, ומאז הם שם. במקביל עבר ללמוד בישיבת ההסדר המקומית ואף סיים שם את לימודי הרבנות. "אני מאוד אוהב טבע, נוף ואנשים טובים. מהר מאוד התחברתי למקום".

הנחת// שישה ילדים. אפרת (22), דביר (21), הודיה (19), איילה (16), אורי (11) ומעיינ בת שמונה.

מחנך בין-לאומי// לאחר סיום לימודי הרבנות בישיבת קריית שמונה השלים תואר ראשון בחינוך במכללת שאנן ותואר שני בניהול מערכות חינוך במכללת ירושלים. בשנת 2003 יצא לשליחות משפחתית בשיקגו מטעם 'תורה מציון'. "לימדתי במסודות חינוך יהודיים ובשעות הערב מסרתי שיעורים לחברי הקהילה".

טבילת אש// עם החזרה ארצה היה מורה לתלמוד ולמוזיקה בבתי ספר בקריית שמונה. "אחד מהתחביבים שלי זה נגינה, אני מנגן על כמה כלים". בשנת 2005 יצא לקורס רבנים צבאיים ובשנת 2006, כשפרצה מלחמת לבנון השנייה, כבר מצא את עצמו כרב גדוד חי"ר מילואים. "הגדוד שלי היה היחיד מתוך החטיבה שהיו בו חללים. התעסקתי בחיזוק הרוח ובמתן מענה לכל חייל והרגשה שכולנו יחד".

חותם קבע// לאחר המלחמה המשיך לעסוק

אל"מ הרב חיים וייסברג

45



נשוי לאורלי ואב לשישה



תושב קריית שמונה



רמ"ח הרבנות הצבאית



חסד של אמת// במחנה שורה התוודע לתרחיש הבלהות שאיש לא התכונן אליו. "גופות רבות הגיעו אלינו מהשטח לאורך ימים ארוכים, חלקן במצב קשה. משפחות שלמות הובאו בשקיות. כל מה ששמענו בחדשות ראינו כמו עינינו. מראות קשים מאוד. הייתי שם יומם ולילה. גייסנו מאות חיילים לטיפול בחללים ולזיהוי הגופות בצורה מקצועית עד למסע הלוויה. יש לנו את האמצעים המתקדמים בעולם. מבסיס שאכלס מאות בודדות בשגרה הפך המקום לבסיס שמכיל אלפים. היינו צריכים להקים אוהלי ענק לאכילה, שינה, מקלחות ושירותים. אופרציה מורכבת שנעשתה בצורה מדהימה ומהירה".

חוסן צבאי// לנוכח הצורך בהעצמת החוסן של חיילי היחידה ובני משפחותיהם הוא יזם כבר בשבוע השני למלחמה ערב חוסן לנשות סגל הרבנות. "המשפחות הן העורף שנותן את הכוח לחזית. הרבנות הייתה בין החילות שעבדו ללא הפסקה. עד עכשיו קיימנו 12 מפגשי חוסן כאלה לנשים, לנערים ולשאר בני המשפחה". בנוסף לכך מדברים אנשי החוסן עם חיילי הרבנות ועוקבים אחרי מצבם המנטלי. "פיתחנו אפליקציה שנותנת מענה בזמן אמת, וגייסנו תיאטרון פלייבק שנותן מענה גם בתחום החוסן. אנשים פותחים את הלב וזה משחרר אותם".

מרים ראשים// בד בבד עוסקת הרבנות בחיזוק הרוח של החיילים והפצועים כאחד.

"הרגולטור של תחום הכשרות בצה"ל. כל מפעל שמספק מזון לצה"ל מפוקח ומבוקר על ידנו, וכך הסטנדרט הגבוה של הרבנות הצבאית משפיע על כל עם ישראל. המטרה היא שכולם בצה"ל יכולים להסב לשולחן אחד והכשרות היא המהודרת ביותר. עכשיו במלחמה כל המפעלים שעובדים בשביל צה"ל היו צריכים לעלות קומה בכשרות כדי להתאים לסטנדרט הצבאי. הייתי בתפקיד תקופה קצרה, אבל גרמנו למהפכה בתחומים רבים כמו פתירת סוגיית האוכל הקר בשבת. פיתחתי מוצר חדש - משטח הפרדה שמהווה מעין פלטה שמאפשרת לחיילים לאכול אוכל חם בשבת. במלחמה חולקו 900 פלטות כאלה לכל היחידות בצה"ל".

מתכנים// שבועות ספורים לפני תחילת המלחמה מונה לתפקיד ראש מחלקת הרבנות הצבאית, אחד משני אלופי משנה, תחת הרב הצבאי הראשי. כפופים אליו ענפי הכשרות, ההלכה, הגיור ועוד. "בבוקר שמחת תורה קיבלתי טלפון עם עדכון על האירועים כפי שהיה ידוע באותה עת. מיד הלכתי הביתה, החלפתי למדים והגעתי לחטמ"ד 769 שנמצא בתוך קריית שמונה. דרך החמ"ל התוודעתי למתרחש. למחרת בחמש בבוקר נסעתי למחנה שורה. בנסיעה שמעתי שחיזבאללה מתקיפים את הר דב בפצמ"דים. התקשרתי לאשתי ועדכנתי אותה שזה הולך לכיוון רציני. בתוך כמה דקות היא לקחה את הילדים, יצאה מהבית עם תיק קטן ונסעה לבית אמי בירושלים, שם הייתה במשך שבוע וחצי עד שעברה יחד עם משפחות נוספות מקריית שמונה למלון דן פנורמה שבו נמצאת המשפחה כיום".

בחינוך, ובסוף השנה התגייס לשירות קבע ברבנות הצבאית. "הרגשתי שלרבנות הצבאית יש השפעה עצומה על הסובבים". התפקיד הראשון היה רב חטמ"ד הגולן והחרמון. "אזרה עצומה, מהחרמון ועד חמת גדר, שבה שוכנים 24 מוצבים שהייתי צריך לדאוג לצורכי הדת של החיילים הדתיים בהם בהיבטי הכשרות, קירוב רחוקים והעברת שיעורים. פרט לכך עסקתי בחיבור עם המשפחות השכולות של החטיבה. באותה תקופה קיבלתי תעודת מצטיין אלוף".

אני גלגל// אחרי כשלוש שנים בתפקיד עבר לתפקיד רב חטיבת השריון 401. "ליוויתי אותם בכל מקום שבו הם היו, מאילת ועד החרמון. הייתי צריך לדעת להיכנס איפה שהיו צריכים אותי, כמו בלוויות של חיילים". בתום שנתיים מונה למפקד הקורסים בחיל הרבנות הצבאית בבה"ד 11.

ניצוץ צבאי// התפקיד הבא היה רב אוגדת איז"ש. "תקופה שהתאפיינה בבט"ש ובפיגועים. אירוע מכונן בתקופתי היה מבצע 'שובו אחים' בעקבות חטיפת שלושת הנערים. היו המון מתח ודריכות שהפכו לאירוע כואב שזיקק את תפקיד הרבנות ברגעים הקשים". בהמשך מונה לרב אכ"א ולאחר מכן לרב פיקוד המרכז. "מבחינתי הסיפוק האישי וההותממת שהשארתי אחריי, כל תפקיד היה תפקיד חי".

כשרות משודרגת// מרבנות פיקוד המרכז עבר לתפקיד ראש ענף כשרות בצה"ל,



הי
אני אור
בת 37,
נשואה ואמא
לשניים, עובדת
כמטפלת רגשית לילדים
על הרצף האוטיסטי
**ואני זקוקה בדחיפות
לתרומת כליה**

אם חשבתם פעם לתרום כליה או שאתם חושבים על
כך בפעם הראשונה אשמח לדבר, להכיר ולהסביר.
ניתן להתקשר או לשלוח הודעה בווצאפ:

אור 052-6555890
שימי 054-7508043

בליווי "מתנת חיים"
מתנת חיים
מתנדבים לסעוד השתלת כליה

לפרטים נוספים ומילוי טופס למתעניינים
הכנסו לברקוד



דלתות בראבו



שירות
מקצועי
ואיכותי

מאז
1991

**הטבה מיוחדת לקוראי
עיתון בשבע
בקניית 4 דלתות**

מזוזה סמויה
150 ₪
במקום 230 ₪

או

שידרוג לידית
שחורה
במתנה!

מבצע!
דלתות פנים
לבן חלק
פולימר
עמיד במים
מבחר דגמים

999 ₪
כולל התקנה!
* לא כולל פרזול
* מינימום 4 דלתות

דלת לבן חלק
10 שנות
אחריות
נזקי מים

מבחר צבעים
ודוגמאות
נוספות!

קולקציית
ידיות
2024

פלדלת ודלתות
ממ"ד

משה יתום 14 א.ת. רחובות טל: 054-6380038 | 054-7090414

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

מורשת קרב



ביטחון עצמי

"עברנו המון טלטלות משפחתיות. הילדים מפוזרים בכמה חדרים במלון ונמצאים לאורך זמן בלי מסגרות לימודיות. אשתי, שהייתה באמצע כתיבת מחקרים, פסקה ממלאכתה. יש חוסר ודאות. אני נמצא בין שתי מערכות - המשפחה שלי והמערכת הצבאית - שמצריכות טוטאליות וצמצום קשב גדול מאוד. זה מאתגר, אין הרבה שעות שינה, אבל אני מנסה להיות במקסימום בשתי המערכות של חיי. זאת מלחמה על הבית".



תנו אצה"ל אצה"ל

"אני לא יודע מתי נחזור הביתה, אני מעריך שזה ייקח עוד כמה חודשים. צה"ל מבצע בצורה טובה את החלטות הדירקטיבה הממשלתית. נמתין בסבלנות עד למיצוי ההישגים הצבאיים ונחזור הביתה".



אור בתוך החושך

"אומנם אנחנו נמצאים במלון, אבל יכולנו להיות גם בבית ספר על מזרנים. יש לנו הערכה גדולה למדינת ישראל שמאפשרת לנו להיות בתנאים הולמים וטובים בשעה הקשה הזאת. אין לנו ארץ אחרת".



עם ישראל חי

"עם ישראל הוא עם מיוחד. אנחנו יודעים להתווכח, אבל אנחנו יודעים גם לחבק זה את זה. אהבת החינם מתבטאת בתרומות, בעזרה הדדית, בפרגון, באכפתיות וכמובן במערכת הצבאית. שריון לצד חי"ר לצד חיל האוויר - כולם נלחמים יחד. הלכידות החברתית והחוסן הזה יביאו לנו את הניצחון".

"לצערנו יש מאות פצועים בבתי החולים. לראשונה בחיל הרבנות גייסתי למילואים כמה אומנים, כמו יאיר יעקבי, יצחק מאיר, אביחי סעדה, חננאל אוחנה, אמיר מויאל ועוד. אנחנו שולחים אותם לכל חייל שמתאפשר, לפצועים ולבני משפחותיהם וגם למפונים, במטרה לאפשר להם להרים את הראש מעל המים".

דמעות אירופאיות // לנוכח הצרכים הרבים והביקוש שעלה מהשטח הוא החל לעסוק בהסברה וראיונות לרשתות התקשורת הזרות בישראל. "בכל פעם מחדש העברנו את הסיפור והמראות. היו אצלנו הפרלמנט האירופי והצרפתי, גופי תקשורת מובילים בעולם. כולם יצאו בדמעות. חברת פרלמנט אחת אפילו התעלפה לי מול העיניים".

השגחה פרטית // אחד האתגרים בתחום הכשרות במהלך המלחמה היה מתן מענה לחיילים במתחם בצומת גילת בדרום, שבו סועדים כ-25 אלף חיילים מדי יום, מקום אזרחי של אנשים טובים שמביאים אוכל לחיילים. היה חשוב לנו לוודא שהחיילים אוכלים ברמת הכשרות הכי גבוהה, גם במקום אזרחי. בשיתוף פעולה של ענף הכשרות עם רבנות המועצה המקומית מרחבים יצרנו מסגרת שבה המקום מוכשר לחלוטין ומלווה על ידי משגיחים של הרבנות המקומית. כל הבשר שמגיע לשם חלק. זאת בשורה עצומה לכל חייל שיכול לאכול שם מה שהוא רוצה. ●



חנה קטן
chanakatan@gmail.com

טוב להודות

הטוב כדי לתקן את מידותינו. אבל האם אכן צריכים לקבור כלב מיחידת עוקץ שנהרג על ידי מחבלים בקבורה צבאית מכובדת כהכרת הטוב? נראה לי שלפחות בעת מלחמה התשובה חיובית. כשעזה הופכת למקווה טהרה של מסירות נפש - גם כלב שטובל במקווה הזה ומציל נפשות מישראל מקבל מעמד גבוה יותר.

אבל צריך לא להיסחף ולשמור על ההיררכיה שבטבע: אדם-בעלי חיים-צומח-דומם. כל חסידי תורת איכות הסביבה, הקיימות, ונביאי הזעם האקולוגיים למיניהם סוחפים לכיוון שמנסה לצמצם את האנושות כדי לא לפגוע בטבע. ויש תנועות הומניטריות שעוסקות במידה יתרה באיסור צער בעלי חיים, אשר טוענות שמחקרים שמבוצעים על חיות מעבדה אסורים. ההסתכלות הזאת מצביעה על ההיררכיה שמנוגדת לשרשרת הבריאה. הרי המחקרים הללו מאפשרים למדע להתקדם, לפתח תרופות ולרפא מחלות. עם כל הכבוד, בעלי החיים נבראו בשביל האדם. אין זה סותר את מידת החסד הפשוטה הנדרשת בשמירה על שלומם, וכאן אנחנו מגיעים להכרת הטוב לבני האדם.

מילים שמכפילות כוח. לקראת מעבר הדירה מצאתי קובץ ובו רשימת אנשים שנטלו חלק חשוב במסלול חיי, ושאני מרגישה כלפיהם הכרת הטוב. והנה רשימה חלקית: שאול יהלום, שעמד בראש האגודה להתנדבות בעם ושלח אותי לקיבוץ שעלבים בניגוד לרצוני, שם פגשתי חיי תורה ובעיקר את מי שהייתה השדכנית שלנו ובכך הפכה ברבות הימים להיות גיסתי, הרבנית ברוריה בן שחר; הרב קופרמן זצ"ל, שעמד בראש מכללה ירושלים, שם למדתי; גאולה, המטפלת האלמותית; פרופסור יונתן הלוי, שעמד בראש בית החולים שערי צדק בשנים הארוכות שבהן התמחיתי; עמנואל שילה שהכניס אותי לעולם הכתיבה; שמעון אבוטבול שהוציא לאור את הספרים הראשונים שכתבתי; המזכירות הרבות במרפאות השונות שבהן עבדתי; הרב מנחם בורשטיין שאיתו אני עובדת בשיתוף פעולה וממנו אני לומדת חסד מהו, ועוד חברות טובות באמצע הדרך. אני אוהבת לכתוב מכתבי תודה. אני יודעת שהמכתב הזה יהיה מכפיל כוח לאדם שאותו משבחים. זה נותן לו כוח להיות עוד יותר מסור בשליחותו. זה יכול להיות נהג אוטובוס, שומר, רוקח. לאחרונה חיכיתי בתור בבית המרקחת, ואישה צעירה עם עגלה שאלה אם אני במקרה ד"ר חנה קטן. "כמה עזרת לי בתחילת הדרך", הודתה. אין מילים לתאר את החסד שבמילים אלו. הן נותנות כוח. אבל לא תמיד אנחנו זוכים לקבל אותן בזמן אמת, כי אם רק ברבות השנים. כמה חבל. במסיבת פרידה שעשו לי חברותיי ביישוב הן הרעיפו עליי מילים טובות עד שביקשתי להשאיר משהו להספד.

הספרון שכבש את הארון. אבל נחזור לחפצים, כי יש יוצאים מן הכלל. בעלי קיבל לבר המצווה שלו מחבר משפחה ספרון דק, שממש לא עשה עליו רושם, והוא הניח אותו בפינה בארון הספרים. עם השנים הספרון הדק הזה, ששמו 'נפש החיים' מאת רבי חיים מוולוז'ין, הפך להיות אחד הספרים הכי שימושיים אצלו. כעת יש לו הרבה הכרת הטוב לאיש ההוא שכבר שכח את שמו. כך דרכו של עולם. ●

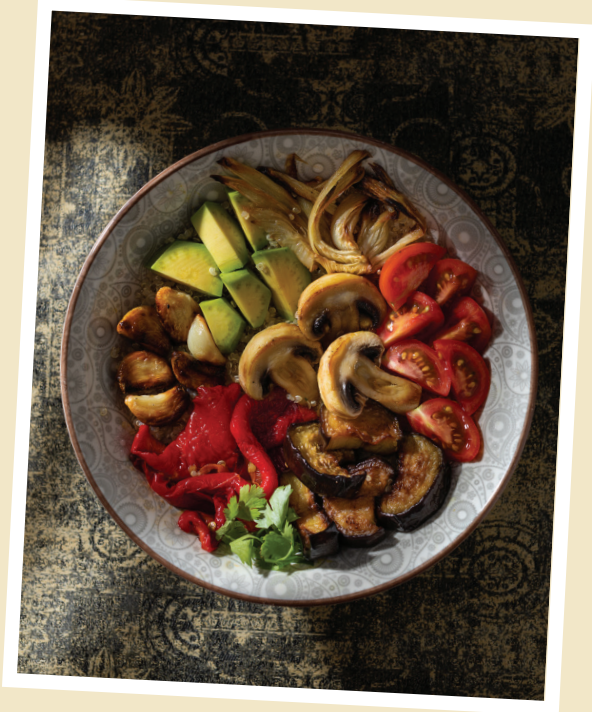


לאחרונה חיכיתי בתור בבית המרקחת, ואישה צעירה עם עגלה שאלה אם אני במקרה ד"ר חנה קטן. "כמה עזרת לי בתחילת הדרך", הודתה. אין מילים לתאר את החסד שבמילים אלו. הן נותנות כוח. אבל לא תמיד אנחנו זוכים לקבל אותן בזמן אמת, כי אם רק ברבות השנים

לשמור טלכרט? בישורת האחרונה לקראת מעבר הדירה אני ממיינת חפצים אהובים. אני לא מתקשה בזריקה של חפצים, בניגוד לבני בית אחרים, אבל גם לי יש לא מעט רגשות נוסטלגיה - בעיקר לתמונות משפחתיות מתקופות שונות ולמכתבים מבני המשפחה או ממטופלות וחברות. אבל היום זו ממש לא בעיה, אפשר לסרוק את הכול ולא צריך לדאוג יותר למקום. לציורים שציירתי בצבעי שמן, שניצבים לאורך המרפסת הסגורה שלנו, אין לי מקום. את רוב הציורים היפים כבר לקחו הילדים לבתיהם, ועדיין נשארו לא מעט ציורי נוף צבעוניים (כמו הציירת, כך אומרים). ויש גם כלים יפים, ספרים מעניינים, קישוטים ועוד. מהם אני נפרדת במילים טובות, חלקם נושאים איתם טעם נוסטלגי כבד ומתוק, טעם של פעם. מצאתי כרטיס טלכרט (זוכרים?) למשל, ודיסקים של שיעורים שהעברתי במכון בניין שלם, במכון פועה, באיגוד י.ג.ר, במכללה בבית וגן, במדרשה לנשים בבר אילן ועוד. בפורמט הזה אין בהם שימוש, למרות שהתוכן רלוונטי גם היום. בלב כבד הם נשלחים לפח. תוך כדי מעשה אני שואלת את עצמי: "איך את זורקת חפצים ששימשו אותך בנאמנות שנים רבות?"

למה השקה הרב את השיחים. התורה מציינת את הכרת הטוב לדומם. במכות דם וצפרדע משה נמנע מלהכות את היאור במטה שלו כהכרת הטוב לנהר ששמר עליו כאשר היה בתיבה. במכת הכינים הוא נמנע מלהכות את האדמה, שהסתירה בתוכה את המצרי שטמן בחול. גם לצומח יש לנו הכרת הטוב. אנחנו נמנעים מהשחתת עצי פרי בזמן מצור על האויב, כי האדם עץ השדה. על אחת כמה וכמה שיש לנו הכרת הטוב לכל הצמחייה ולכל הפירות המופלאים של ארץ חמדה טובה. מספרים על מפגש בין הרב אריה לויין לרב קוק ביפו, כשיצא הרב לשוה בשדה. ר' אריה תלש בהיסח הדעת עלה מעץ סמוך, והרב קוק הצטער כל כך. אני באופן אישי מתרגשת מאוד מפירות ארץ ישראל. כשהייתי ילדה היינו לפעמים זוכים להופעה של קומץ תפוזי יפו בסופרמרקט, כתומים ועסיסיים, והתענגנו על הזכות לאכול מפירות הארץ. וגם בימי הקיץ הלוהטים, כשהשמש יוצאת מנרתיקה, אני מוצאת את עצמי מודה לעצים שמצלים עליי בדרכי. יש סיפור מתוק על הרב ישראל זאב גוסטמן זצ"ל מוולנה, שבכל ערב שבת היה משקה את השיחים סביב ביתו בירושלים, כהכרת הטוב על כך שבזמן השואה, כאשר ברח פעם מהגרמנים שרדפו אחריו, הוא הסתתר בין השיחים שכיסו עליו וניצל. העצים גם מלמדים אותנו שיעור באמונה - גם עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה, זורע ומאמין שיהיו פירות מתוקים. ועל אחת כמה וכמה בפרי בטן.

קבורה ממלכתית לכלבים. גם לחי יש לנו הכרת הטוב. לאחרונה הובאו כלבי יחידת עוקץ לקבורה בטקס ממלכתי מלא. כלבים אלו הצילו את חיי חיילינו כאשר מנעו אותם מלהיכנס למקומות ממולכדים בעזה ובגופם ספגו את אש האויב. התורה מספרת שהכלבים שיתפו פעולה עם היהודים היוצאים ממצרים ולא נבחו עליהם. הכלבים בכל הדורות מקבלים שכר על כך, והוא שבשר הבהמות שנטרפו ונאסרו באכילה ניתן לכלבים דווקא. היהדות מכוונת להכרת



פול קינואה וירקות

זו צורת אכילה בריאה ומהממת שהפכה להיות אופנתית בשנים האחרונות, אך אני אוכלת כך כבר הרבה שנים בלי לקרוא לזה בשם. בעצם לוקחים בסיס כמו קינואה, אורז מלא, בורגול או כוסמת, מבשלים אותו בלי שום טעם, מניחים אותו בקערה ועליו מפזרים דברים טובים, לפי מה שיש בבית. מוסיפים רוטב טעים - במקרה שלנו טחינה פסטו מהממת - ומתענגים. כמוכן, תרגישו חופשי לאלתר ולבחור את התוספות המתאימות לכם. אני הכי אוהבת לבשל קינואה כמו פסטה, בהמון מים, ולסנן. היא יוצאת קלילה, אוורירית ובלו שום טעמי לוואי.



מנה לשישי



מן אפיית הירקות:

10-15 דקות



מן הישול הקינואה:

15 דקות

לרשום:

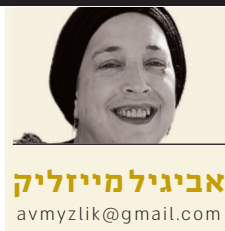
- 2 כפות טחינה אלמית
- 3 כרור בפליקום, עליים בלנדר (אפשר גם כוסברה או פטרוזיליה)
- 3 שיני שום
- 2 כפות שקדים, גרעיני דלעת או אגוזים
- מיץ מחצית לימון
- חצי כוס מים
- 3 כפות שמן זית
- מלח ופלפל

- חצי כוס קינואה לבנה
- חצי חצי קטן
- פלפל אדום
- שום אחד
- 3-4 כפות שמן זית
- 8 שיני שום לא קלופות
- חופן פטריות
- כוס עגבניות שרי חתוכות
- לרשום
- חצי אבוקדו בשל קלוף וחתוך
- לפרוסות

קולים את הירקות: מחממים תנור לחום של 200 מעלות. חותכים את החציל לפרוסות עגולות ומניחים על תבנית התנור מרופדת בנייר אפייה. חוצים את השומר לחצי, חותכים לפרוסות בעובי חצי סנטימטר ומניחים ליד החציל. חוצים את הפלפל, מוציאים את הגרעינים והליבה, חותכים לפרוסות עבות ומניחים ליד החציל. מניחים בתבנית גם את שיני השום עם הקליפה. מתבלים הכול במלח ופלפל, יוצקים על הירקות שמן זית ומכניסים לתנור. עוד ירקות שיתאימו כאן: קישואים, בטטה, כרוב סגול או לבן, בצל, עגבניות, קולרבי, כרובית וכדומה. אופים במשך 10-15 דקות, עד שהירקות מזהיבים. כל ירק שמזהיב מוציאים וממשיכים לקלות את השאר עד להזהבה.

בינתיים מכינים את הקינואה: שמים את הקינואה בסיר בינוני ומכסים במים עד לגובה 3 סנטימטרים מעל הקינואה. מביאים לרתיחה, מנמיכים את האש ומבשלים במשך כ-15 דקות, עד שהקינואה רכה. מסננים היטב. מתבלים במלח ופלפל ומעבירים לקערה.

מכינים את הרוטב: מומרי הרוטב למעבד מזון וטוחנים יחד עד לקבלת רוטב אחיד. אם הוא סמיך מדי אפשר להוסיף מים לפי הצורך. מרכיבים את המנה: מסדרים את הקינואה בקערה ויוצקים עליה שתיים-שלוש כפות מהרוטב. מסדרים את הירקות בצורה יפה על הקינואה (קולפים את שיני השום לפני שמניחים אותן בקערה), מניחים את הרוטב בצד ומגישים.



אביגיל מייזליק

avmyzlik@gmail.com

מתנות גדולות

סיפור קטן מהחיים על חלום ותפילה שמתגשמים אם רק סומכים על ה' שיעשה גם את הבלתי אפשרי

בזמנים שבהם עיקר התקווה שלנו מגיע מהתפילות, שמחתי לשמוע סיפור קטן ומלא חן של חברתי על התפילה: "אני עובדת בתחום התיירות, ומאז תחילת המלחמה הפרנסה שלי התכווצה, כך שאנחנו ממש חיים על המינימום וכל הפינוקים יצאו אל מחוץ לתחום. בכל שנה בחנוכה אני עושה מפגש משפחתי שאליו מגיעים כל בני המשפחה, גם הילדים הנשואים עם הנכדים, ופרט להשקעה העצומה שאני משקיעה במסיבה עצמה אני נותנת לכולם מתנות מושקעות.

"השנה, בלילה שלפני המסיבה, שכבתי במיטה מתוסכלת מהעובדה שלא נשאר כסף למתנות. דווקא בזמנים הקשים שעוברים עלינו כל כך הייתי רוצה לשמח את כולם. אז דמיינתי לי מה אקנה לכל אחד ואחת מהם, השקעתי מחשבה רבה מה ישמח כל אחד מהם, רק דבר אחד היה חסר לי - הכסף. בכל מקרה, החלום היה יפה ושימח אותי כל כך, אך ידעתי שהוא ייאלץ להישאר בגדר חלום. ואולי בכל אופן, השם? הלוואי... מלמלתי תפילה קטנה, כמעט בלי להאמין בה.

"למחרת בבוקר הגיעו אליי באופן מפתיע אלף ומאתיים שקלים. זה לא היה מתוכנן, וכבר השלמנו את כל הקניות למסיבה. היה זה סכום כסף שמיועד לי באופן אישי והוא לא הגיע אליי כתשלום על עבודה. האם ייתכן שאוכל להגשים את חלומי? מיהרתי לשתף את בני הבכור בסוד העניינים, התייעצתי איתו על המתנות וביקשתי ממנו שיעזור לי ויבוא איתי לערוך את מסע הקניות.

"האמת שזה נראה היה כמעט בלתי אפשרי. על פי החישובים שלי, ומכיוון שרציתי לתת לכל אחד מבני המשפחה מתנה בעלת ערך שתראה לו שחשבו עליו - לא בטוח שיהיה לי מספיק כסף. גם מצד הזמן זה היה מטורף. עם ההכנות והבישולים נותר לי חלון קטנטן של שעותיים, שבהן היה עליי להספיק לקנות רשימה של מתנות שכל אחת מהן נמצאת בחנות אחרת ובמקום אחר בעיר. 'אמא, זה מטורף', אמר לי בני. 'אין לנו סיכוי להספיק, ולו רק מבחינת הזמן!'

הנחה, מבצע, הנחה

"אף על פי כן החלטתי להשליך את יהבי על השם, והפעם התפללתי עם עוד יותר כוונה להצליח להגשים את החלום. רק גמרתי לסדר את הבית ויצאנו שנינו למרוץ. הצלחנו להתחמק משאר בני המשפחה בעזרת תירוץ קלוש, שלמרבית השמחה הצליח לספק אותם. המתנה הראשונה הייתה המתנה היקרה ביותר - לבעלי. חשבתי שהיא תעלה שלוש מאות שקלים, והתברר לנו שהיא עולה ארבע מאות. 'אולי נקנה משהו אחר?' הציע בני, אך אני הייתי נחושה. 'אבא כל כך ישמח במתנה הזאת. הוא מחכה לה זמן רב והיא תשמח אותו מאוד, אין לי ספק בכך. נקנה ונסמוך על השם'. לאחר מכן נפרדנו, בני רץ לחנות התיקים ואני

עדיין נותרה מתנה נוספת, יקרה למדי, כך שלא, הסכום שבידי לא יספיק כדי לקנות את העגילים והארנק. אצטרך כנראה לקחת מהבית עוד כסף ולחזור לכאן מאוחר יותר. בדיוק אז חזר אליי בני ופניו קורנות: המתנה האחרונה שהייתה אמורה לעלות מאתיים וחמישים שקלים הייתה במבצע ונמכרה במחיר של שמונים שקלים בלבד. איזה חיוך שמימי!



הנני בנתיב מאיר

בוא לאתגר ולגדול בעזרת
חילוקי שאלה ודיבור חברים

הנני

ברצון להעמיק
ולהצטיין בלימודים

הנני

בלקחת
אחריות

הנני

בלימוד תורה,
מידות ויראת שמים



סרקו
להצטרפות
לקבוצת
WhatsApp
למתעניינים:

ראש הישיבה:
הרב משה וייס
לכרטיס והרשמה:
הרב דורון 050-6202936

מנהל
חינוך
ירושלמי

מרכז ישיבות העולמות
בני עקיבא
ראש של חינוך

שבת היכרות לתלמידים
העולים לכיתה ט'

שבת פרשת תרומה | ז' אדר א' (16.2)



סרקו
להרשמה
לשבת: